

บทที่ 43

ดาวศุกร์หรือก็คือไท่ไป๋จินซิง และเมื่อดาวศุกร์โคจรแทรกอาทิตย์ เรียกอีกอย่างว่าไท่ไป๋แทรกอาทิตย์ หมายถึงศึกสงคราม ภัยบ้านเมือง เจ้าแผ่นดินตกต่ำ หรือถึงขั้นเกิดกบฏแย่งชิงบัลลังก์

'ตำรามหาทักษา' ยุคราชวงศ์ถังบอกว่าดาวหางเข้าดาวเหนือ ราชวังร้าง ดาวเหนือเป็นตัวแทนของกษัตริย์ เมื่อดาวหางปรากฏ นับแต่โบราณมา ล้วนเป็นลางหายนะ ราชวังร้างหมายถึงจักรพรรดิจากไป ราชวังไร้ซึ่ง จักรพรรดิหนึ่งประการ ดังนั้นมีเพียงขณะที่จักรพรรดิเสด็จจุลละหูกจึง เกิดภาวะ 'ราชวังร้าง'

การโคจรของดวงดาวสองลักษณะนี้ล้วนมิใช่นิมิตหมายอันดี กลับพานปรากฏให้เห็นในเวลาไล่เลี่ยไม่กี่วัน นี่ชวนให้ผู้คนอดครุ่นคิดไปต่างๆ นานามีได้

นับแต่โบราณกาล โอรสสวรรค์ลงมาในโหราศาสตร์ บรรดาขุนนางมัก หยิบยืมปรากฏการณ์บนท้องฟ้ามาแสดงแนวคิด ตัวอย่างเช่นใช้การปรากฏขึ้นของดาวหางมาทัดทานจักรพรรดิให้มูมานะในราชกิจเพื่อบ้านเมืองและราษฎร ถึงขนาดยังมีจักรพรรดิออกพระราชโองการไต่บาป โดยหวังว่าจะได้รับการอภัยโทษจากสวรรค์เบื้องบน

ครั้งนี้ก็ไม่ยกเว้น ทันที่ที่เกิดการโคจรของดวงดาวทั้งสองลักษณะ ทว่าราชสำนักพลันฮือฮาขึ้นมา ไม่รอให้สำนักโหรหลวงสรุปคำพยากรณ์ออกมา

ฝ่ายขุนนางตัดทันทักทอยถวายฎีกาแสดงความคิดเห็นของตนเองที่มีต่อปรากฏการณ์ที่ไปแทรกอาทิตย์และดาวหางเข้าดาวเหนือ ความเห็นโดยมากเป็นไปในแนวชมขวัญจักรพรรดิ ให้พระองค์ไม่อาจจะออกจากวัง

แต่เพราะทุกคนรีบร้อนถวายฎีกาตัดทันทักทอน ก่อนหน้ามิได้มีการรวบรวมและสรุปความคิดเห็นให้เป็นหนึ่งเดียว ส่งผลให้ต่างคนต่างเขียนกันไปต่างๆ นานา โอรสสวรรค์พระสติไม่แจ่มใส ทอดพระเนตรได้สองฉบับก็ทรงหงุดหงิดแล้วจึงโยนไว้ทางหนึ่ง ไหนเลยยังมีแกใจเปิดฉบับอื่นๆ ที่เหลือ

เทียบกับสติบั้งความเห็นของเหล่าขุนนาง พระองค์ทรงยินดีรับฟังความคิดของใครบางคนมากกว่า

"ราชครูก่วงชาน หลายวันนี้จิตใจเรารู้ว่าวุ่นเหลือเกิน"

ขณะจักรพรรดิเจียงหัวปี่ตรัสคำนี้พระองค์กำลังประทับนั่งเอนๆ อยู่บนพระเก้าอี้ หรือพระเนตรมองดูจี้เสี่ยวในชุดราชครู ราชสีแห่งผู้ทรงศีลที่เยือกเย็นสูงส่ง ส่งให้เกิดความอิจฉาและเลื่อมใสในพระทัยยิ่งนัก

หากมีใครนำภาพเหมือนของจักรพรรดิเมื่อหลายปีก่อนมาดูจะพบว่าพระองค์ฝ่ายผอมลงเป็นอันมาก พระวรกายก็แลดูเหี่ยวเฉา

ทว่ายิ่งพระวรกายไม่แข็งแรง พระองค์กลับยิ่งงมงายในวิชาเทพเขียนอันจับต้องมิได้เหล่านั้น

นี่ดูเหมือนจะเป็นโรคประจำตัวของเจ้าแผ่นดินทุกองค์ ไม่ว่าจะปรีชาสามารถหรือไม่ก็ตาม

จี้เสี่ยวทูลถาม "พระทัยว่าวุ่นล้วนเพราะมีมารครอบงำจิตใจ ผ่าบาทคือผู้ทรงศักดิ์สูงสุด มารปีศาจไหนเลยบังอาจเข้าใกล้ได้ง่าย แล้วพระทัยจะว่าวุ่นได้อย่างไร"

จักรพรรดิถอนพระทัยยึดยาว

ในสายตาของคนทั่วไปพระชนมพรรษาของพระองค์ก็ไม่เห็นว่ามากปีหน้าเพิ่งถึงวัยสี่สิบ การดำรงตำแหน่งจักรพรรดิของพระองค์ก็ได้ลำบากตรากตรำ นับแต่ขึ้นครองราชย์งานบ้านงานเมืองล้วนราบรื่น ปัญหาด้านทายาทซึ่งเป็นที่วิตกในช่วงแรกบัดนี้ก็คลี่คลายแล้ว แต่ละพื้นที่แม้ประสบภัยธรรมชาติ

อยู่บ้าง แต่เหล่าขุนนางของพระองค์ล้วนจัดการได้อย่างเรียบร้อย แม้กระทั่งชาวต้าต้ายังถูกไล่ต้อนจนไม่กล้ามาระรานอีก และไม่เคยปรากฏเหตุการณ์ชนต่างเผ่าล่วงล้ำชายแดนแดนเช่นสมัยเสด็จอาหรือพระบิดาของพระองค์

แต่พระองค์ยังคงกลัดกลุ้มสุมอุรา บวกกับพระวรกายทรุดโทรมลงทุกวัน ความรู้สึกหม่นหมองจึงทวีความรุนแรง

เวลานี้พระองค์นับว่ากระจ่างแจ้งแล้ว เหตุใดจักรพรรดิฉินสื่อและจักรพรรดิฮั่นอู๋ที่เปี่ยมด้วยอัจฉริยภาพจึงหลงไหลคลั่งใคล้ในศาสตร์วิชาอมตะ เพราะแม้ว่าจักรพรรดิจะสามารถครอบครองแผ่นดิน ปราบปรามสิ่งใดได้สิ่งนั้นพานมีแต่อายุขัยที่พระองค์มีอาจกำหนดได้ ขณะที่ทุกสิ่งล้วนอยู่ในกำมือ มีเพียงสิ่งหนึ่งซึ่งไขว่คว้าไม่ได้ ความอึดอัดขัดใจก็ยิ่งทับทวี

โดยเฉพาะปรากฏการณ์ดวงดาวในระยะนี้

ครุ่นคิดถึงตรงนี้ พระพัทตร์ปล้นปรากฏเค้ารอยว่ารุ่นตามพระอารมณ์ในใจ "ราชครูคงได้ยื่นมาบ้างแล้วว่าปรากฏการณ์ดวงดาวในระยะนี้วิปริตจิตมารของเราที่เกิดจากสาเหตุนี้แน่นอน"

จี้เสี่ยววูล "ฝ่าบาททรงหมายถึงไท้ไป้แทรกอทิตยั ดาวหางเข้าดาวเหนือ"

"...มิผิด"

ถ้าฟังระดับฟังสองคำนี้พระองค์ก็รู้สึกพระทัยเต้นตุบตาม มิเพียงไม่อยากเอ่ยถึง กระทั่งฟังก็ยังไม่ยินดี

จี้เสี่ยวพนมมือ "ฟ้าผ่าแดงเดช บอกนิมิตตีร้าย เรื่องนี้ไม่ปกติอย่างมาก จำต้องพิจารณาถี่ถ้วน หัวหน้าสำนักโหรหลวงสำรวจปรากฏการณ์ดวงดาว ขุนนางราชสำนักกอบปรัดด้วยภูมิความรู้ ทุกคนสมควรมีความเห็นถึงจะถูก"

จักรพรรดิทรงโบกพระหัตถ์ไปมา ออกจะหงุดหงิดอยู่บ้าง "เราฟังความเห็นของพวกเขาจนระอาแล้ว! มากคนมากความ เราไม่รู้จะเชื่อใครดี บางคนบอกไท้ไป้แทรกอทิตยัเป็นเพราะปีนี้มีศึกสงคราม ยังมีที่บอกว่าเป็นเพราะเราจะออกจากวังจึงเกิดดาวหางเข้าดาวเหนือ เป็นคำเตือนจากสวรรค์ ช่างน่าขนลุกนั่นดี! เคยได้ยินเมื่อไรว่าสวรรค์พิโรธเพราะจักรพรรดิออกจากวัง กล่าวเช่นนี้จักรพรรดิ

มีต้องอยู่แต่ในวังชั่วชีวิตหรือ" ตรัสจบพระองค์ก็จ้องหน้าจี้เสี่ยวเซมิ่ง "ดังนั้นเราถึงอยากฟังความเห็นของราชครู หรือนี้เป็นสวรรค์ตกเตือนเราจริงๆ?"

จี้เสี่ยวเซมิ่งตอบอย่างใจเย็น "อาตมากลับมีความเห็นที่แตกต่างออกไปในเมื่อปรากฏการณ์ดวงดาวสองลักษณะเกิดขึ้นต่อเนื่องกันย่อมมีอาจแยกพิจารณา จำต้องรวมเป็นหนึ่งมาทำนายทายทัก"

"ไอ้?" จักรพรรดิพระเนตรเป็นประกาย พระองค์กลับไม่เคยได้ยินคำอธิบายเช่นนี้มาก่อน "เรายินดีฟังโดยละเอียด"

"ไม่ทราบฝ่าบาททรงเคยได้ยินคำว่าดาวอาคันตุกะหรือไม่"

"ดาวอาคันตุกะก็คือดาวที่มีโช่ดาวธรรมดา เมื่อใดปรากฏเหนือท้องฟ้าต้องมีปาฏิหาริย์"

จี้เสี่ยวเซมิ่งอธิบาย "มิผิด ตามหลักแล้วไท่ไปมีโช่ดาวอาคันตุกะ แต่เมื่อเทียบกับอาทิตย์ ไท่ไปก็กลายเป็นดาวอาคันตุกะ ดังนั้นไท่ไปแทรกอาทิตย์จึงมีนัยว่าผู้เยื่อนบดบังรัศมีผู้เหย้า และดาวหางเข้าดาวเหนือก็มีนัยเดียวกัน ขุนนางราชวงศ์โจวกล่าวว่ามีเกินเจ็ดปี ประมุขแคว้นซ่ง ซี้ และจิ้นล้วนสิ้นชีพในเหตุจลาจล"

การที่จี้เสี่ยวได้รับความไว้วางพระทัยจากจักรพรรดิและได้รับแต่งตั้งเป็นราชครูย่อมมีโช่อาศัยเพียงวิชาอาคมที่ลึกลับซับซ้อน ขณะเดียวกันก็สามารถกล่าวได้ว่าเขาแตกฉานตำราโบราณอีกด้วย

ดังคาด จักรพรรดิซึ่งรอบรู้กว้างขวางเช่นกันพอสดับก็ปลันกระจำง "นี่คือคำพูดใน 'บันทึกจั่วจ้วน' "

จี้เสี่ยวเซมิ่งอธิบาย "มิผิด ดังนั้นจะไท่ไปแทรกอาทิตย์ก็ดี ดาวหางเข้าดาวเหนือก็ดี สองเรื่องนั้นอันที่จริงก็คือเรื่องเดียวกัน"

"เช่นนั้นหมายถึงอะไรกันแน่" จักรพรรดิทรงซักไซ้ด้วยความร้อนพระทัย

จี้เสี่ยวเซมิ่งตอบด้วยสายตาแว่นิ่ง "ความลับฟ้ามีอาจแพร่พรายอาตมาเพียงทูลได้เท่านี้ ฝ่าบาททรงเป็นพหูสูต ภูมิความรู้ลึกซึ้ง คิดว่าสามารถแจ่มแจ้งได้แน่นอนอน นับแต่โบราณปฐมเหตุแห่งความวุ่นวายของราชวงศ์ล้วนเกิดขึ้นจากอาคันตุกะข่มรัศมีเจ้าบ้าน ในเมื่อสวรรค์ตกเตือน ฝ่าบาท

วันทงกล่าวคำนี้จบ เห็นอีกสองคนต่างมิได้แสดงท่าทีลึงโลดเช่นเขา เสียงหัวเราะจึงค่อยลง "อย่างไร หรือทั้งสองท่านไม่คิดว่าเป็นเรื่องอันประเสริฐเรื่องหนึ่ง"

วันอันกล่าว "ข้าว่าลำพังวาทของราชครูแก้วชาน เกรงว่าฝ่าบาทยังคงยากตัดสินพระทัย อยากรู้เสียรัชทายาทก็ปราศจากความผิดมหันต์..."

"ไหนเลยปราศจากความผิดมหันต์!" วันทงหาได้คำหนึ่งถึงฐานะราชาเลขาธิการของอีกฝ่ายไม่ อ้าปากโพล่งทะเลกลางปล้อง "เขาก่อให้เกิดดาวหาง ไยมิใช่ผิดมหันต์! เห็นได้ว่าแม้แต่สวรรค์เบื้องบนยังรู้สึกว่าการที่จุโยวเชิงเป็นรัชทายาท คือความผิดพลาดใหญ่หลวงประการหนึ่ง ข้าพท่านอยากดูว่าครานี้พวกนี้ยังมีข้ออ้างอันใดปกป้องรัชทายาทอีก"

วันอันยิ้มเจื่อน "น้องชาย นั้นเป็นเพียงคำอธิบายเรื่องการโคจรของดวงดาว ส่วนจะทำนายทายทักเช่นไร มิได้ขึ้นอยู่กับผู้คนแล้ว"

วันทงไม่สบอารมณ์ "หยวนเวิง เรื่องราวถึงขั้นนี้จะถอยแล้วหรือ อย่าลืมนะว่าท่านโยงโยงกับกลุ่มอำนาจวันมานาน เมื่อได้รัชทายาทขึ้นบัลลังก์ คนแรกที่จะถูกชำระล้างก็คือท่านราชาเลขาธิการคนนี้!"

เขากวาดมองวันอันและผิงหวา กล่าวเสียงเหี้ยมเกรียม "ข้าขอกล่าวไว้ตรงนี้ ข้าและพี่สาวล้วนเป็นปรปักษ์กับรัชทายาท รัชทายาทนิสัยสุขุมจอมปลอม ทั้งที่พี่สาวข้ากับเขามีแค้นที่มีอาจร่วมโลก เขากลับยังสามารถเคารพนอบน้อมต่อพี่สาวข้า บุคคลเยี่ยงนี้หากทำให้เขามีอำนาจ พวกเขาจะยอมไม่มีวันสงบสุขเป็นแน่ อยากรู้ก็ตามล้วนมีโอกาสให้เขานั่งบนเก้าอี้ตัวนั้นเด็ดขาด"

ผิงหวาเห็นบรรยากาศค่อนข้างตึงเครียดจึงใกล้เคียง "น้องวัน หยวนเวิง มิได้หมายความว่าเช่นนั้น เขาเพียงวิตกว่าฝ่าบาทจะทรงรวนเร วาจาของราชครูแก้วชานอย่างมากเพียงทำให้ฝ่าบาทคลางแคลงต่อรัชทายาท แต่ไม่แน่ว่าจะสามารถผลักดันให้ฝ่าบาททรงปลดรัชทายาทได้ ถึงเวลานั้นคนอื่นๆ ทูลทัดทาน คณะที่ฝ่าบาทก็คงจะเปลี่ยนพระทัยอีก"

วันทงแค้นเสียงฮึ "หยวนเวิงเป็นราชาเลขาธิการมานาน หรือแม้แต่ปาก

ของพวกเขาขุนนางตัดทอนยังควบคุมไม่ได้? ข้าจำได้ว่าหลายปีก่อนคนพวกนี้
ล้วนไม่กล้าเป็นศัตรูกับพวกเรา ไฉนสองปีนี้จึงขวัญกล้าขึ้นมาแล้ว"

วันอันโดนเขาจู้จุดอ่อน รู้สึกเสียหน้าอยู่บ้าง กล่าวเสียงเจ็บแค้น "โยมิไซ่
เพราะจึงจอกเฒ่าเจ้าหลิวเหมียนฮวานนั้นจะเป็นปฏิบัติกับข้าให้ได้ สุดท้าย
กลับกลายเป็นพวกถึงพื้นได้ประโยชน์ เจ้าไม่จำเป็นต้องกระตุ้นข้า ข้ามีหรือไม่
อยากให้ชิงอั่งสี่บทอดบัลลังก์ เพียงติดที่อำนาจของราชเลขาธิการคนนี้
ยังห่างชั้นจากมหาเสนาบดียุคถึงและซ่ง ทว่าเวลานี้หากฝ่าบาททรงมีท่าที
จะปลดตรีชทายาทให้เห็นเพียงนิด สภาขุนนางย่อมจะแตกสามัคคี ถึงเวลานั้น
มีสภาขุนนางนำขบวน พวกขุนนางตัดทอนกลุ่มนั้นยิ่งไร้ความเกรงเกรง
ต่างพากันลุกฮือขึ้นมา นั่นจึงเป็นเรื่องยุ่งยากแท้จริง!"

เฝิงหวากก็ทอดถอนใจ "ไซ่แล้ว น่องวัน หยวนเวิงเองก็ไม่มีวิธีการ นับแต่
สถาปนาตำแหน่งล้วนเน้นแต่งตั้งโอรสองค์โตที่เกิดจากพระอัศรมเหสี ทุกวันนี้
รัชทายาทเป็นทายาทอันดับหนึ่ง ดำรงตำแหน่งโดยชอบธรรม ตราบใดที่
คนเหล่านั้นจับจุดนี้ไว้ไม่ปล่อยก็สามารถยืนอยู่บนความไม่ปร่าช้าย"

วันทงไม่เห็นด้วย "จัดการขุนนางตัดทอนเหล่านั้นจะยากเย็นอันใด
ตะออกนอกเมืองสักคนสองคน ที่เหลือก็ไม่กล้าเปิดปากแล้ว อย่ายุ่ตุรากับ
พวกเขาแกร่งกล้าเหลือเกิน หลายปีก่อนตอนจี้เสี่ยวถูฝ่าบาทรับเข้าวัง มิไซ่
มีคนหลายคนเดินแรงเต็นกาฟ้องร้องเขา สุดท้ายเป็นอย่างไร ฝ่าบาทส่งพวกนั้น
เข้าคุก คนอื่นๆ ก็พูดไม่ออกแล้ว เซอะ ที่แท้ก็แค่พวกรักตัวกลัวตาย ชักใบ
ตามลม!"

เฝิงหวากล่าว "หากไม่มีใครนำขบวน พวกเขาก็เป็นแค่แมลงวันไร้หัว
ฝูงหนึ่ง แต่เมื่อใดที่มีผู้นำก็จะเป็นเช่นหยวนเวิงบอก คนเหล่านี้จะแย่งกัน
ขึ้นหน้าทันใด นั่นต่างหากคือความยุ่งยากขนานแท้ แม้สิ่งที่คนเหล่านั้น
พูดเป็นวาจาเหลวไหล แต่ฝ่าบาทก็มิอาจละเลยความคิดเห็นของพวกเขา"

วันทงกล่าวเสียงอำมหิต "เช่นนั้นก็ลากตัวหัวหน้าขบวนลงมา" เขามอง
วันอัน "เวลานี้ในสภาขุนนาง ผู้ใดเป็นปฏิบัติกับพวกเรา ตาแก่หลิวเหมียนฮวาน
นั้น?"

วันอันส่ายหน้า "หลิวจี้แม้ขัดคอข้าตลอด แต่คนผู้นี้จัดลำรับตามใจผู้กิน ไม่เคยขัดพระทัยฝ่าบาท ดั่งนั้นตราบใดที่ฝ่าบาทไม่มีวีแววปลดรัชทายาท เขาจะไม่คัดค้านอย่างโจ่งแจ้งเป็นแน่"

วันทงเริ่มหงุดหงิด "เช่นนั้นยังมีใครอีก หยวนเวิงมีผู้ชี้แจงแถลงชัด"

วันอันแม้ประจบสอพลอเพื่อนับญาติกับวันทงก็เพยและบ้านสกุลวัน แต่ใจส่วนลึกของเขากลับดูแคลนคนเยี่ยงวันทงที่ได้ไต่เต้าขึ้นมาด้วยการเกาะ ชายกระโปรงสตรี มีหน้าซ้ำทุกวันนี้เขาเป็นถึงราชาเลขาธิการ วันทงกลับพึ่งพาฐานะของพี่สาว กระทั่งพูดจกัับตนยังไม่มีสัมมาคารวะ วันอันเก็บความไม่พอใจมานานแล้ว เพียงแต่ไม่เคยปรึกษาออกมาเท่านั้น

ยังคงเป็นเม็งหวามีสายตาแหลมคม มองออกถึงความไม่สบอารมณ์ที่ซ่อนเร้นของวันอัน จึงแยมยิ้มพลาบกล่าว "ข้ากับอื่นจื้อยอมเป็นพวกเดียวกัน นอกนั้นคนในสภาขุนนางที่พูดจาคนละภาษากับพวกเราก็มีหลิวจี้ หลิวเจี้ยน สวีผู้ และถึงพัน สวีผู้เป็นวิญญูชนคนดีที่พูดจาระมัดระวัง ถึงเวลานั้นต่อให้เขาเอ่ยปากคัดค้านก็คงแย้งได้ไม่กี่คำ ไม่จำเป็นต้องเก็บเขามาใส่ใจ มีก็แต่หลิวเจี้ยนกับถึงพันสองคนนี่ที่ควรวิตกอยู่บ้าง หลิวเจี้ยนอารมณ์ร้อน หุนหันพลันแล่น ส่วนถึงพันคารมคมคาย สามารถพูดเปลี่ยนคำเป็นขาวได้ สองคนนี้เอนเอียงไปทางรัชทายาท ถึงเวลานั้นย่อมต้องยกสารพัดเหตุผลมาได้แยังยังมีบัณฑิตร่วมรุ่นของถึงพันหลายคนนั้นก็ป็นขุนนางทัดทานจากสำนักราชบัณฑิต ลำพังแค่คนเหล่านี้รวมตัวกันขึ้นมาก็เป็นขุมกำลังที่ไม่เล็กแล้ว"

ในความทรงจำของวันทง ถึงพันกลับยังหยุดอยู่ที่ผู้ตรวจการเล็กๆ ที่ถูกบีบให้ออกจากตำแหน่งพระอาจารย์ตำหนักบูรพา และต่อมายังถูกส่งไปปฏิบัติภารกิจนอกพื้นที่

เขามีใช้ไม่ทราบว่ถึงพันเข้าสภาขุนนาง แต่เวลานี้ก็ฝ่ายอื่นอยู่ท้ายแถวในสภาขุนนาง ตามหลักแล้วไม่เป็นภัยคุกคามแต่ประการใด มิคาด เมื่อทุกคนวิเคราะห์ขุมกำลังต่อต้านการปลดรัชทายาท เจ้าถึงรุ่นชิงคนนี่ถึงกับครองพื้นที่เล็กๆ ในขุมกำลังนี้กับเขาด้วย

เม็งหวาเห็นสีหน้าเขาก็ปรุปรุ่งถึงความคิด จึงเอ่ยเตือน "น้องวัน

ท่านอย่าลืมนะว่าจุดจบของซ่งหมิงในตอนนั้นเป็นถึงพันก้านให้ จึงได้ถูกส่งไปกวาดพื้นที่จนถึงหนานจิง บทเรียนวางอยู่ตรงหน้า จะปรามาสถึงรุ่นชิงผู้มีมิได้เป็นอันขาด"

"เช่นนั้นความหมายของท่านทั้งสองคือ?" วันทงถาม

เผิงหวาดตอบ "เพื่อป้องกันราตรียาวนานภาพฝันมากมี เรื่องนี้จำต้องรวบรัดแต่จึกมีอาจยึดเยื่อข้าซาก ดีที่สุดคือฝ่าบาทตัดสินพระทัยตามลำพังโดยไม่ให้สภาขุนนางสอดมือ แล้วออกราชโองการปลดรัชทายาทหลงมาถึงเวลานั้นไม่กลายเป็นเรือ ใครก็พูดอันใดมิได้"

วันอันสายศีระ "เป็นไปไม่ได้ ฝ่าบาทมิใช่คนประเภทนั้น ตลอดชีวิตของพระองค์ไม่เคยกระทำเรื่องตัดสินพระทัยตามลำพังสำเร็จสักครั้ง"

หากกล่าวว่าเป็นโลกนี้มีผู้ใดเข้าใจจักรพรรดิที่สุด วันอันยอมเป็นหนึ่งในนั้นอย่างไม่ต้องสงสัย

เขาจะจ่างอย่างมาก หากจักรพรรดิเป็นคนเด็ดขาดปานนั้น พระองค์ย่อมไม่มีทางขึ้นชอบวันกี้ยเพย และไม่มีวันนิ่งดูตายปล้อยให้รัชทายาทแตกถูกวันกี้ยเพยวางยาพิษจนตาย ก็เพราะจักรพรรดิอุบนิสัยนุ่มนวล ถึงได้โลเลไม่กล้าตัดสินใจ และถึงได้ชมชอบสตรีแบบวันกี้ยเพย

วันอันวิเคราะห์ "ดูจากอุปนิสัยของฝ่าบาท หากพระองค์จะปลดรัชทายาทย่อมต้องเรียกเข้าไปหารือ จากนั้นค่อยให้เข้าไปส่งข่าวต่อเหล่าขุนนางเพื่อเทียบเคียงถามความคิดเห็น สุดท้ายค่อยตัดสินพระทัย"

วันทงหงุดหงิด "นั่นไม่ต้องทำอันใดกันแล้ว! ถึงเวลาถึงกันไปมาหนึ่งปีครึ่งปี ระหว่างนั้นเกิดฝ่าบาทมีอันเป็นไป รัชทายาทมิใช่ขึ้นบัลลังก์โดยสะดวกหรือ พวกเรามีเวลาไม่มากแล้ว เรื่องนี้ต้องรีบจัดการโดยด่วน"

เผิงหวายืมกล่าวว่า "อย่าใจร้อน ข้ายังมีอีกวิธีหนึ่ง"

วันทงชักใช้ "วิธีใด รีบบอกมา"

เผิงหวากล่าว "ในเมื่อฝ่าบาทมีอาจตัดสินพระทัย เช่นนั้นก็ให้พวกเราเป็นฝ่ายตัดสินใจแทน"

เขาบอกเล่าแผนการของตนเองออกไป

วันทงฟังจบก็ผุดสีหน้าตื่นเต้นยินดี ตบตันขาดังขาด "ความคิดนี้ไม่เลว! พวกเราต้องปีบริษทหายาทขึ้นหน้าผา จับย้งบนกองไฟให้เขาหมดหนทางถอย เป็นฝ่ายกระโจนออกมาเอง ถึงเวลานั้นสภากษุณนางค่อยรุกซ้ำ ดูว่าผาบาทยังมีอันใดให้รวนเรือก และพวกขุณนางทัดทานก็พูดไม่ออกแล้ว"

วันอันย้งคงไม่แนใจ "แต่คนอื่น ๆ ในสภากษุณนาง..."

วันทงชักอุน "พวกนั้นแต่ละคนมีความลับซุกซ่อน ล้วนมิใช่หน้าหนึ่งใจเดียว มีอันใดน่ากลัว! ถึงเวลานั้นข้าย้อมจะหนุนเนื่องพวกท่านอีกแรง หยวนเวิงอย่าได้สองจิตสองใจอีกเลย"

วันอันมองดูสีหน้ากระหึ่มของวันทง แล้วมองท่าทางมันใจเต็มเปี่ยมของเผิงหวา ตระหนักว่าสองคนนี้ตกลงใจแน่วแน่ จึงได้แต่กัดฟันกล่าว "ก็ได้อ!"

ยามนี้วันทงค่อยหัวเราะฮาๆ ตบไหล่อีกฝ่าย "ต้องอย้งนั้สิ! เรื่องนี้มีเพียงประสพผล ไม่มีทางล้มเหลว ขอเพียงซึงอ้งกลายเป็นรัชทายาท พวกเราสำเร็จงานใหญ่ หยวนเวิงก็รอรับความมั่งคั่งได้เลย"

หลังการสนทนาระหว่างจักรพรรดิกับจี้เสี่ยวผ่านพ้นไม่นาน หรือก็คือรัชศกเชิงขวาศีสิบสอง เดือนสิบสอง วันที่ยี่สิบสาม เจ้าอวี้อี้อรองหัวหน้าสำนักโหรหลวงถวายฎีกากราบทูลเรื่องการโคจรของดวงดาว ความว่าดาวหางเข้าดาวเหนือก็คือนิมิตแห่งอาคันตุกะข่มรัศมีเจ้าบ้าน เกรงว่าคงเป็นตำหนักบูรพา

นี่เป็นครั้งแรกที่มีคนผูกโยงรัชทายาทเข้ากับเรื่องไท่ไปแทรกอาทิตยและดาวหางเข้าดาวเหนืออย้งใจแจ้ง

ถ้อยแถลงของเจ้าอวี้อี้อประดุษฎีญานชนิดหนึ่ง ยังไม่ทันรอจักรพรรดิทรงมีท่าทีและไม่รอให้เหล่าขุณนางตั้งหลัก สำนักโหรหลวงได้ถวายรายงานอีกครั้ง ความว่าท้องฟ้าปรากฏดาวหางเฝ้าอาทิตย

อันว่าดาวหางเฝ้าอาทิตย หมายถึงแผ่นดินจะวุ่นวาย เกิดศึกสงคราม ขุณนางรวมตัว โอรสสวรรค์อาสัตถุ

ขุณนางรวมตัว โอรสสวรรค์อาสัตถุ...นั่นมิใช่ทำนายว่าจักรพรรดิจะสวรรคต

แล้วรัชทายาทสืบราชบัลลังก์?

ประสบความสำเร็จอย่างไรบ้างที่ร้ายแรงระดับนี้ ผู้ใดสามารถทานทนได้
ต่อให้คนรอบข้างไม่พูด รัชทายาทก็นิ่งไม่ติดแล้ว

เขารับถวายเป็นของขวัญไทย บอกว่าตนเองคุณธรรมและบารมีต่ำต่อย
ยินดีถอนตัวจากตำแหน่ง เพื่อให้พระบิดามีพระวรกายแข็งแรง ดำรงสืบสุข
อย่าว่าแต่รัชทายาท บรรดาขุนนางล้วนทยอยกันถวายฎีกาแก้ต่าง
ฟ้าดินเป็นพยาน บอกว่าตนเองหาไม่จิตใจคิดคดไม่

ก็เหมือนกับมีคนผูกฟองใส่ความ ย่อมต้องถวายฎีกาแก้ต่างให้ตนเอง
จากนั้นถือโอกาสหลบข้อครหาอยู่กับบ้าน ไซ้ว่าคนผู้ที่มีความผิดจริง แต่เป็น
เพียงทำที่ที่จำเป็นชนิดหนึ่ง แสดงออกถึงจุดยืนของตนเอง เลี้ยงมิให้เป็น
จุดอ่อนในมือผู้อื่น

หลังฎีกาขอภัยโทษของรัชทายาทถูกส่งขึ้นไป ตามหลักจักรพรรดิ
สมควรจะมีหนังสือปลอบประโลมลงมา เป็นเชิงว่าคำพยากรณ์ดวงดาวไม่น่าเชื่อถือ
ความผูกพันระหว่างเราบิดาและบุตรไม่มีวันคลอนแคลนเป็นต้น

แต่ที่ชวนให้ผู้คนกระวนกระวายก็คือครั้งนี้จักรพรรดิกลับมิได้แสดงออก
ใดๆ ทั้งสิ้น

เช่นนั้นรัชทายาทจึงถวายฎีกาขอภัยโทษอีกรอบ แต่ก็ยังคงเสียบหาย
เหมือนศิลาจมน้ำทะเลใหญ่

คราวนี้มีแต่คนโง่ที่มองไม่ออกถึงท่าทีของจักรพรรดิ

ชัดเจนว่าจักรพรรดิไม่พอพระทัยรัชทายาท ใครจะผลักเรือตามน้ำ

ทุกคนล้วนประหวั่นพรั่นพรึงใจ

เวลานี้ห่างจากปรากฏการณ์ดาวหางเฝ้าอาทิตย์เพียงสองสามวันเท่านั้น

สถานการณ์รุดหน้ารวดเร็ว ส่งผลให้ทุกคนตั้งหลักไม่ทัน

ถึงขั้นก็ไม่ยกเว้นเช่นกัน

เขาปัญญาเฉียบแหลมก็จริง ทั้งรอบคอบถี่ถ้วนกว่าคนทั่วไปหลายส่วน
แต่ไม่ได้หมายความว่าเขาจะสามารถกระทำในสิ่งที่ผู้อื่นกระทำไม่ได้

การโคจรของดวงดาวสะท้อนบนตัวรัชทายาท รัชทายาทขอภัยโทษ

เช่นที่ถึงพันบอก ต่อให้ทุกคนอยากช่วยรัชทายาทก็ตาม แต่เวลานี้
จักรพรรดิยังไม่ทรงแสดงออก ทุกคนจะพูดอันใดได้

ดังนั้นมีเพียงนั่งเงียบ

ทว่าความเงียบนั้นชนิดนี้ถูกลิขิตให้มีอาจดำเนินอยู่นาน คลื่นได้นำ
กำลังปวนปั่น รอวันปะทุขึ้นมาในเวลาใดเวลาหนึ่ง

ถึงพันจึงถาม "พระพันปีทรงว่าอย่างไร"

อยู่กับเขา สุขใจไม่จำเป็นต้องระวังวาจา "พระพันปีย่อมต้องเป็นห่วง
รัชทายาท อย่างไรเสียพระนางก็เลี้ยงดูรัชทายาทมาตั้งแต่เล็ก แต่ก็ทำอะไร
ไม่ได้มาก เหมือนกับครั้งที่ฝ่าบาทปลดพระอัครมเหสี พระพันปีก็ยับยั้งไม่ได้"

ถึงพันถอนใจ "ข้ารู้สึกตงิดๆ ว่าเรื่องนี้มิใช่ธรรมดา หรือฝ่าบาทเพียงอาศัย
วาจายุยงไม่กี่คำก็จะปลดรัชทายาทจริงๆ?"

สุขใจหมดปัญญาตอบคำถามนี้

จริงๆอยู่ รัชทายาทมิได้กระทำความผิดอันใด แต่การดำรงอยู่ของเขา
กลับเกาะเกาะลูกตาใครบางคน

กลุ่มอำนาจนั้นมุ่งหวังทำลายล้าง เรื่องนี้ต้องเป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น
"หวังว่าคลื่นลมระลอกนี้จะสามารถผ่านไปโดยเร็ว" ถึงพันสรุป

ทว่าขณะกล่าวคำนี้เขาก็กลับมิได้คาดคิด คลื่นลมระลอกใหญ่กว่าเดิม
กำลังมาเยือน

เดือนดาวบนนภายังไม่ลับลา พสุธามีดหม่นเป็นแผ่นผืน

เวลานี้ผู้คนโดยมากยังหลับไหลอยู่ในห้วงฝัน

ทว่าคนกลุ่มหนึ่งยามนี้ก็กลับแต่งกายเรียบร้อย เดินไปตามถนน
เพื่อร่วมประชุมในท้องพระโรง

เมื่อคืนถึงพันเข้านอนตึก สถิติจึงไม่แจ่มใสนัก ยามนี้นั่งโคลงไปโคลงมา
ในเกี้ยว ความมั่งง่วนยิ่งประดังจึงผล็อยหลับไม่รู้ตัว

ห้วงสลิมสลือเพียงรู้สึกเกี้ยวหยุดกะทันหัน ร่างของถึงพันโถมไป
ด้านหลังตามแรง กระแทกถูกคานไม้ในเกี้ยว บังเอิญชนกับขอบแข็งบน

หมวกขุนนางเข้าพอดี เจ็บวามจนต้องสูดปาก หาย่วงเป็นปลิดทิ้ง

เขาปลดหมวกลงมายกมือคลำดู โศคดีเลือดไม่ออก แค่มวมตุ่ยเล็กน้อย
แล้วเสียงเอะอะจากด้านนอก ตามด้วยเสียงของคนหามเกี่ยว "ได้ทำ
ด้านหน้าไปต่อไม่ได้แล้วขอรับ พวกเราจะอ้อมไปอีกทางหรือไม่"

ถึงพื้นเล็กม่าน ลมหนาวหอบหนึ่งพัดกรูเข้ามา หนาวจนเขาตัวสั่น
สติแจ่มใสขึ้นทันตา "เกิดอะไรขึ้น"

"ดูเหมือนมีคนกำลังทะเลาะกันขอรับ" คนหามเกี่ยวตอบ
ถึงพื้นมุ่นคิ้ว ชะงัดมองไป เบื้องหน้ามีเกี่ยวหลังหนึ่งขวางอยู่ มองไม่ถนัด
ว่าเป็นของบ้านใด มีนำคนหามเกี่ยวบ้านตนจึงหยุดกะทันหัน เพราะขึ้นหน้า
ต่อไปต้องชนแน่

"ไปดูที่ว่าเกิดเรื่องอะไร" ถึงพื้นสั่ง
คนหามเกี่ยวรับคำสั่งแล้วอ้อมเกี่ยวด้านหน้าไปดูเหตุการณ์ "ไม่ถึงครู่
ก็วิ่งกลับมา

"ได้เข้า มีคนกำลังทะเลาะกันจริงๆ ขอรับ"
ถึงพื้นแปลกใจเล็กน้อย "ใครกำลังทะเลาะกัน"

ตามหลักแล้วยามนี้บนท้องถนนมีแต่พวกขุนนางที่รีบไปเข้าประชุมเข้า
ทุกคนล้วนเป็นขุนนาง เกยหน้าไม่เห็นก้มหน้าเห็น* โดยปกติมักให้เกียรติกัน
ไม่น่าเป็นไปได้ที่จะเกิดเหตุการณ์เบียดเสียดยัดเยียด ทว่าเรื่องใดๆ ล้วนมี
ข้อยกเว้น

คนหามเกี่ยวกล่าว "เหมือนว่าเกี่ยวของรองเสนาบดีห่ลักรมพิธีการ
จะชนกับเกี่ยวของท่านชีว ข้าหลวงตรวจการฝ่ายขวา สองฝ่ายจึงถกเถียงกัน"

รองเสนาบดีห่ลักรมพิธีการที่เขาพูดถึงก็คือหลี่จื้อเล้ง ส่วนท่านชีว
ข้าหลวงตรวจการฝ่ายขวา แน่นนอนก็คือชีวจวินอาจารย์ของถึงพื้น

ถึงพื้นรีบซักถาม "อาจารย์ไม่เป็นไรกระมัง"

คนหามเกี่ยวกล่าวเสียงขลาดๆ "ไม่เป็นไรขอรับ ท่านชีวกำลังดำ
รองเสนาบดีห่ออยู่"

* เกยหน้าไม่เห็นก้มหน้าเห็น เป็นสำนวน หมายถึงอย่างไรก็ต้องได้เจอกัน

ถึงพื้นพอฟังก็ทราบว่าเป็นเรื่องราวใด พลันผุดยิ้มผาดเฟื่อน

แต่ไรมาชีวิตฉันไม่ชอบหน้าหลี่จื่อเล็งที่ได้ตำแหน่งเพราะโชคช่วย
รองเสนาบดีกรมพิธีการเป็นขุนนางชั้นสาม ผู้อื่นไม่อาจต่อแยะได้ง่าย แต่
ชีวิตฉันในฐานะข้าหลวงตรวจการฝ่ายขวาชั้นสองย่อมไม่เกรงกลัว ดัดที่ยามปกติ
ไว้โอกาสบริภาษ ต่อให้บริภาษไปจักรพรรดิก็คงไม่ทรงรับรู้ว่าวันนี้อุตสาหักว่าโอกาส
จัดการหลี่จื่อเล็งไว้ได้ ชีวิตฉันมีหรือจะยอมละทิ้ง

มิหนำซ้ำครานั้นชีวิตฉันข้าหลวงตรวจการสำนักตรวจการนครหลวง
ถูกลงอาญาเพราะฟ้องร้องหลี่จื่อเล็งกับจี้เสี่ยว เรื่องนี้ท่านผู้เฒ่าชีวิตจำฝังใจ
มาตลอด

เพราะถ่องแท้ในอุปนิสัยของอาจารย์ตนเอง ถึงพื้นไม่จำเป็นต้องอยู่ใน
เหตุการณ์ก็วิเคราะห์สาเหตุได้เจ็ดแปดส่วนแล้ว

ถึงพื้นรั้งรออยู่พักใหญ่ เห็นเกี้ยวด้านหน้าไม่มีที่ท่าจะขยับเคลื่อน ได้แต่
ลงจากเกี้ยวอย่าหิมะขึ้นหน้าไป

เดินไม่ไกลนักก็เห็นเกี้ยวสองหลังล้มขวางกลางถนน ชีวิตฉันยื่นพิน้ำลาย
อยู่ด้านข้าง ผรุสวาทหลี่จื่อเล็งอย่างเป็นทางการ

หลี่จื่อเล็งมิได้เป็นจีนชื่อจึงปราศจากภูมิความรู้ แต่มิได้หมายถึงเขา
จะกริ่งเกรงชีวิตฉัน กลับยังทำท่าเยอหยิ่งลำพอง มองก็รู้ว่าไม่เห็นชีวิตฉัน
ในสายตา

ด้านข้างพวกเขามีคนมุงอยู่เจ็ดแปดคน ล้วนเป็นขุนนางที่กำลังเร่งไป
ประชุมเข้าแต่ถูกขวางอยู่กลางทาง ทุกคนกำลังช่วยกันเกลี้ยกล่อมให้ชีวิตฉัน
คลายโทสะ

จะไม่เกลี้ยกล่อมได้หรือ อากาศหนาวเย็นปานนี้ ผู้ใดยืนดีรั้งอยู่บน
ผืนหิมะเล่า ก็อย่างหากเข้าประชุมสายโดยไม่มีสาเหตุจะต้องถูกหักเบียดหัวัด
และโดนโทษโบย ทุกคนลำบากลำบากเพื่อแลกกับเบียดหัวัดอันน้อยนิด ขึ้นถูก
หักอีกคงไม่ต้องมีชีวิตกันแล้ว

ชีวิตฉันเห็นคนรอบข้างเอาแต่เกลี้ยกล่อมเขาจึงพานโมโหหนักขึ้น
"พวกท่านนี่กว่าข้าไม่ยากไปหรือ เกี้ยวข้าถูกชนพัง คนหมากก็บาดเจ็บ

ลูกไม่ขึ้นแล้ว"

ทุกคนชะงักดูจริงด้วย ไม่รู้ว่าเกี่ยวสองหลังนี้ชนกันอย่างไรถึงได้รุนแรงปานนี้ คานหามเกี่ยวของหลี่จื่อเลิ่งหลังนั้นลั่นแตกหัก ส่วนของชีวจวิน กลับล้มเคঁเก็บบนพื้น โดนทับจนพังไปแถบหนึ่ง โชคดีที่ท่านผู้เฒ่าออกมาได้เร็ว ไม่อย่างนั้นคนอาจบาดเจ็บ

เมื่อเกี่ยวสองหลังก็ดขวางกลางถนน เกี่ยวที่ตามมาย่อมผ่านไปไม่ได้ เป็นธรรมดา

ได้ฟังชีวจวินกล่าวเช่นนั้น หลี่จื่อเลิ่งก็แค้นหัวเราะเย็นชา "ได้ทำชีวข้างไว้เหตุผล เป็นคนหามเกี่ยวของท่านรีบเร่งเดินทางอยากแข่งเกี่ยวของข้าซัดๆ สุดท้ายก็ชนกันจนเกี่ยวพลิกคว่ำ และท่านมิได้แสดงฐานะ คนหามเกี่ยวของข้า ไหนเลยจะทราบว่ามันนั้นเป็นท่านผู้เฒ่า เกี่ยวของข้าก็พังเสียหายเช่นกัน จะหาผู้ใดชดใช้!"

ชีวจวินกล่าวอย่างมีโทสะ "เจ้าอย่ามาพูดจาเหลวไหล คนหามเกี่ยวของข้ารับใช้ข้ามาหลายปีแล้ว ปกติใจเย็นที่สุด แล้วจะรีบเร่งเดินทางจนชนเกี่ยวของเจ้าได้อย่างไร เป็นเจ้าต่างหากที่เคลื่อนช้า คนหามเกี่ยวของข้ากลัว จะทำให้ข้าไปประชุมสายจึงจำต้องเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น"

หลี่จื่อเลิ่งเสียดสีด้วยน้ำเสียงพิลึก "ท่านเร่งไปประชุม หรือข้าไม่เร่ง? หิมะตกถนนลื่น หรือยังไม่ยอมให้ผู้อื่นเดินช้าหน่อย ท่านอายุปุนี่แล้วไยต้องเดือดดาลเป็นฟืนเป็นไฟ เร่งรีบอย่างไรก็เข้าสภาขุนนางมิได้ แล้วจะร้อนใจไปไย"

ชีวจวินโมโหสุดขีด "เจ้าคนสอพลอไร้ยางอาย!"

ฟังถึงตรงนี้ ถึงขั้นก็มีอาจไม่ออกหน้า

เรื่องเกี่ยวชนกันนั้นฟังไม่ออกว่าใครถูกใครผิด แต่ถึงพันตระหนักดีว่า เรื่องเล็กๆ นี้เป็นแค่สายชนวน เพราะชีวจวินกับหลี่จื่อเลิ่งเดิมก็เป็นตัวแทนของสองขั้วที่เข้ากันไม่ได้ แต่ละคนต่างไม่ถูกชะตาก็ฝ่ายมานานแล้ว พอดีฉวยโอกาสนี้ระเบิดออกมาเท่านั้นเอง

แต่เห็นว่าด้านหลังมีเกี่ยวสะสมมากขึ้นทุกที ทั้งสองถกเถียงต่อการประชุมขุนนางในเช้านี้คงมีคนขาดไม่น้อยกว่าครึ่งหนึ่งเป็นแน่ แม้มีอาจ

ถึงพัน

นี่เป็นเพราะเวลานี้บารมีของถึงพันในราชสำนักเพิ่มสูงขึ้นจนล้าหน้าอาจารย์ของเขาแล้ว เกือบจะกลายเป็นผู้ทรงอิทธิพลสูงสุดในบรรดาขุนนางรุ่นเดียวกันอยู่รอมร่อ

หลี่จื่อเล็งจึงกล่าว "ถึงเก้อเหลามีคำสั่ง ผู้น้อยมิกกล้าไม่ปฏิบัติตาม เพียงแต่คนห้ามเกี่ยวทั้งสี่ของผู้น้อยบาดเจ็บไปสองคน ผู้น้อยส่งพวกเขากลับบ้านไปแล้ว ที่เหลืออีกสองเกรงว่าคงยกเกี่ยวไม่ไหว"

ถึงพันมีไม้ไต่กล้าว่าอันใด หันบอกคนห้ามเกี่ยวของตน "ไปช่วยคนของรองเสนาบดีที่เหลืออีกแรง"

ในเมื่อเขามีเจตนาจะรับเหตุ ผู้เป็นอาจารย์ยอมไม่อาจฉีกหน้าศิษย์ ชิวจวินจึงส่งคนห้ามเกี่ยวของตนไปช่วยยกด้วยสีหน้าบึ้งตึง

ภายใต้การร่วมแรง เกี่ยวสองหลังถูกยกย้ายออกไปด้านข้างในที่สุด ทุกคนค่อยระบายนหายใจโล่งอก

ถึงพันให้พวกเขาไปก่อน ด้วยเกรงจะไม่ทันเวลาทุกคนจึงไม่เกรงใจรีบเอ่ยลาแล้วทยอยขึ้นเกี่ยวจากไป

"อาจารย์มีสิ่งนี้เกี่ยวของศิษย์ไปประชุมเข้าเถอะ" ถึงพันบอกชิวจวิน

ชิวจวินสั่นหน้า "ไม่ต้อง ข้าให้คนไปเช่าเกี่ยวหลังใหม่มาแล้ว"

ถึงพันหัวเราะ "ตอนนี้ฟ้ายังไม่สว่าง ไหนเลยจะมีเกี่ยวให้เขา ท่านอย่าได้เกรงใจ ข้ายังหนุ่มแน่นไม่มีปัญหา ท่านแก่แล้วจะทนอากาศหนาวไม่ไหว"

พุดจบก็พุงแกมบังคับอีกฝ่ายขึ้นเกี่ยวของตนเอง แล้วกำชับคนห้ามให้ส่งอาจารย์ถึงหน้าประตูวัง

เขามองส่งเกี่ยวหลังนั้นห่างออกไป ค่อยหันกลับมามองหลี่จื่อเล็งที่ยืนบั้นหน้าขุ่นขี้มูก กล่าวยิ้มๆ "รองเสนาบดีหลี่จะรอเกี่ยวเป็นเพื่อนข้า หรือเดินเท้าล่วงหน้าไปก่อน"

หลี่จื่อเล็งฝันยิ้ม "ผู้น้อยเดินเท้าไปเข้าประชุมดีกว่าจะได้ไม่ล่าช้า ได้เท้าขอตัวก่อน"

ถึงพื้นมีได้เห็นยัวร์ พักหน้าพลางกล่าว "เชิญตามสบาย"

หิมะไม่หนา หากอยากเดินก็ยังสามารถ เพียงแต่ระหว่างเหยียบยำ หิมะ จะเข้ารองเท้าอย่างมีอาจเลื่อง ทำให้ถุงเท้าเปียกชื้น ถึงพื้นยินดีรั้งรอมากหน่อย ไม่ขอสวมรองเท้าและจะไปทั้งวัน เพราะนั่นคือความทรมาณชนิดหนึ่ง

เขยยืนได้ชายคาบ้านริมถนน มองดูหลี่จื่อเส่งย่าเดินห่างออกไปโดยมี บ่าวประคอง ก้อนเคลือบสนายตามาหยุดมองเกี่ยวสองหลังที่กองระเกะระกะ อยู่ริมทาง คล้ายมีบางสิ่งผุดวบบในใจ แต่กลับคว้าจับไม่ทัน

ถึงพื้นมีเกี่ยวแค่หลังเดียว คนหามต้องกลับไปขอขี่ม่อเกี่ยวจาก บ้านสกุลสุขที่อยู่ติดกัน แต่ไปและกลับเที่ยวหนึ่ง ถึงพื้นต้องรออยู่กว่า ครึ่งชั่วยามจึงเห็นพวกเขาหามเกี่ยวตรงมา

การประชุมขุนนางของต้าหมิงแบ่งออกเป็นการประชุมใหญ่ การประชุม รายเดือน และการประชุมทั่วไป

การประชุมใหญ่ก็คือการประชุมที่จัดขึ้นทุกเทศกาลใหญ่ๆ การประชุม รายเดือนคือทุกวันที่สิบห้า โดยปกติแล้วคือการประชุมทั่วไป นับแต่รัชศก หย่งเล่อเป็นต้นมาการประชุมทั่วไปเริ่มมีแนวโน้มเป็นเพียงรูปแบบ ทุกคน ไปรายงานตัว ฟังวาจาไรรู้แก่นสารสองสามคำ จากนั้นต่างฝ่ายแยกย้ายกลับ ที่ทำงานของตนเอง

จวบจนเกี่ยวของถึงพื้นจอดลงที่หน้าประตูวัง ท้องฟ้าทอแสงเจิดจ้า บนถนนเปลี่ยนเป็นคึกคัก หิมะเริ่มละลายภายใต้แสงอาทิตย์ส่อง ไอนหนาว หอบแล้วหอบเล่าคล้ายซ่าแรกผ่านเนื้อผ้าหนาหนักทะเลาะลงถึงกระดูก

ยามนี้คะเนว่าประชุมเข้าคั้งเล็กแล้ว เดิมถึงพื้นก็ไม่คิดไปร่วมวงครึกครื้น แต่ตั้งใจบ่ายหน้าไปหอเหวินยวนโดยตรง

ปรากฏว่าเพิ่งถึงประตูวัง เขาพลันถูกสกัดไว้

ถึงพื้นเลิกคิดชนิดหนึ่ง "อย่างไร หนึ่งวันไม่พบ พวกเจ้าจำข้าไม่ได้แล้ว?"

อีกฝ่ายรีบยิ้มกล่าว "หามีได้ ถึงเกือบเหล่า ท่านอย่าถือสาช้าน้อย เพราะเป็นคำสั่งจากเบื้องบน บอกว่าวันนี้มีคนมาสายมากมายเหลือเกิน ฝ่าบาทกริ้วหนัก รับสั่งว่าคนที่มาสายล้วนให้ยื่นสำนึกผิดอยู่ด้านนอกทั้งหมด

ตามหลักแล้วเพียงเรียกขานนามแฝงก็ใช้ได้ แต่เพื่อแสดงถึงความเคารพต่อ
ผู้อาวุโส ถึงขั้นจึงเรียกขานหลิวเจี้ยนด้วยชื่อรอง

หลิวเจี้ยนปาดเหงื่อเหนื่อหน้าผาก พออ้าปากก็เอ่ยถาม "โยเจ้ามาสาย
เหมือนกัน"

ถึงขั้นยิ้มขึ้น "ดูทำวันนี้ไม่เหมาะแก่การเดินทางจริงๆ" เขาหันไปกล่าวกับ
ทหารยามเฝ้าประตูวังอีกที "เจ้าผ่อดมันสักนิดได้หรือไม่ ให้พวกเราเข้าไป
พวกเราจะอธิบายต่อเบื้องพระพักตร์เอง"

อีกฝ่ายเห็นมีขุนนางในสภามาเพิ่มอีกคนก็นึกในใจ วันนี้เป็นวันอะไร
มิใช่สักเดี๋ยวมียาอีกคน มหาเสนาบดีแห่งแคว้นถูกสกัดอยู่นอกประตูวังเพราะ
มาสาย ช่วงเป็นเรื่องชวนหัวครั้งใหญ่จริงๆ

เขาเผยสีหน้าลำบากใจ "ต้องขออภัยท่านทั้งสองด้วย เบื้องบนมีคำสั่ง
เฉียบขาด ช้าหน่อยเพียงปฏิบัติตาม มิกล้าฝ่าฝืน ไม่เช่นนั้นท่านทั้งสอง
ไร้เรื่องราว พวกเราที่อยู่ยามกลับต้องรับโทษแล้ว"

หลิวเจี้ยนเป็นคนมีน้ำใจ พอฟังก็กล่าวกับทหารยามว่า "เช่นนั้น
เจ้าช่วยเข้าไปรายงานแทนพวกเรา พวกเราจะรออยู่ตรงนี้"

อีกฝ่ายรับคำ ทั้งพวกพ้องอยู่เฝ้า ตนเองหมุนกายวิ่งเข้าด้านใน

อากาศเย็นเฉียบที่สุดคือช่วงหิมะละลาย แม้ห่มห่อลำตัวด้วยเสื้อคลุม
หนาเตอะ ได้ชุดขุนนางยังสวมเสื้อหนาวอีกชั้น ก็ยังมีอาจด้านทานไอหนาว
ที่ลอดผ่านแขนเสื้อเข้าไปได้ หลิวเจี้ยนและถึงขั้นยืนอยู่ปากประตู ต่างพากัน
ถูมือขี้เท้าเพื่อคลายหนาว

ถึงขั้นเอ่ยถาม "เหตุใดที่หลิวเจี้ยนก็มาสาย"

หลิวเจี้ยนยิ้มเจื่อน "เฮ้อ อย่าให้พูดเลย ถนนที่ใช้เดินทางมาเข้าประชุม
ไม่รู้เกิดอะไรขึ้น รุ่งๆ มีคนมาขุดลอกทางน้ำแต่เช้า สุดท้ายก็กดขวางถนนไม่ว่า
คนهامเกี่ยวของข้างพลัดทำตกลงไป ข้าจึงได้แต่ให้คนกลับบ้านไปตาม
คนใหม่มา แล้วยังต้องอ้อมอีกตั้งไกลกว่าจะมาถึงที่นี่ได้"

เขาพุดจบพลันพบว่าถึงขั้นบ่นหน้าพิลึกจึงเอ่ยถามอีกฝ่าย "ว่าอะไร"

ถึงขั้นบอกเล่าสาเหตุที่ตนมาสายให้เขาฟังทีละเรื่อง

ทั้งคู่หาใช่ชนชั้นโง่งม ในใจจุกคิดตรงกัน มีหรือจะรู้สึกไม่ได้ถึงความบังเอิญและแปลกประหลาดในเรื่องราวนี้

หลิวเจี้ยนลากทหารยามอีกนายมาไถ่ถาม "ในสภาพขุนนางนอกจากพวกเราสองคน คนอื่นๆ เข้าไปแล้วหรือยัง"

ทหารยามนายนั้นไม่กระจางความนัย เพียงตอบตามลัทธิ "ลั้วนเข้าไปแล้ว"

หลิวเจี้ยนถามอีก "สวีผู้เล่า เขาก็เข้าไปแล้ว?"

ทหารยามตอบ "ขอรับ สวีเกือบเหล่าเข้าไปแต่เข้าประตูแล้ว"

หลิวเจี้ยนสบตาถึงพื้นแวบหนึ่ง "รุ่นชิง เจ้าคิดว่า...?"

ถึงพื้นเอื่อยเสียงครีียด "เข้าไปก่อนค่อยว่ากัน"

ทหารยามเห็นพวกเขาทำหน้าที่ไม่ซื่อคล้ายจะฝ่าเข้าไป จึงรีบกล่าว "ท่านทั้งสองได้โปรดอย่าทำให้ข้าเหนื่อยลำบากใจ สหายข้าน้อยคนนั้นก็เข้าไปรายงานแล้ว คิดว่าคงออกมาในไม่ช้า ท่านทั้งสองรั้งรออีกหน่อยเถอะ"

หลิวเจี้ยนกล่าว "เมื่อเข้าไปแล้วพวกเราจำเป็นต้องไปขอภัยโทษต่อเบื้องพระพักตร์ เจ้าไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบแต่อย่างใด"

พูดจบก็ก้าวสวบๆ ขึ้นหน้า ทหารยามทำอะไรไม่ถูก อยากรจะยับยั้งแต่กลับไม่กล้า เกรงอาวุธจะทำร้ายเสนาบดีทั้งสองบาดเจ็บ ถึงเวลาขึ้นมาคนที่ดวงตาก็ยังคงเป็นตนเอง

"หยุดเดี๋ยวนี้" ทั้งสองล้วงเข้าประตูได้ไม่กี่ก้าวก็เห็นทหารรักษาพระองค์กลุ่มเล็กโผล่มาแต่ไกล

หลิวเจี้ยนและถึงพื้นชะงักเท่า รอพวกเขาเดินมาใกล้

อีกฝ่ายมิได้พูดงายเหมือนทหารยามเฝ้าประตู สีหน้าไร้ความรู้สึกคล้ายไม่นับญาติกับใครทั้งสิ้น ต่อให้ถึงพื้นและหลิวเจี้ยนแสดงชัดถึงฐานะอีกฝ่ายก็ยังคงขอให้พวกเขาล่าถอยออกนอกประตูไม่อาจล้วงล้ำ

หลิวเจี้ยนโกรธจัด "พวกเราเป็นถึงสมาชิกสภาขุนนาง หรือต้องเชื่อฟังคำสั่งชนชั้นเยี่ยงพวกเจ้า นี่ที่แท้เป็นพระบัญชาของฝ่าบาทหรือไม่ รอให้เราเราเข้าเฝ้ายอมกระจำงเอง ยังไม่ถอยไป!"

อีกฝ่ายถึงกับไม่หลับไม่ถอย ปราศจากสีหน้ายำเกรง เพียงประสานมือ กล่าวว่ "นี่เป็นพระบัญชาของฝ่าบาทโดยแท้ ผู้น้อยไหนเลยจะกล้าแอบอ้าง ท่านทั้งสองโปรดอภัย"

หลิวเจี้ยนใคร่จะบันดลโทสะ ถังพื่นกลับปราชัยไว้ แล้วถามหัวหน้า กลุ่มทหารรักษาพระองค์นายนั้น "เจ้าไต้ยีนพระบัญชานี้กับหู?"

"ถูกต้อง" อีกฝ่ายตอบ

"เช่นนั้นเป็นพระบัญชาตั้งแต่เมื่อใด ด้านข้างยังมีใครอีก" ถังพื่นถาม

อีกฝ่ายไม่ทราบเจตนาของถังพื่น ขณะดังเลว่ควรตอบคำถามนี้หรือไม่ กลับเห็นถึงพื่นสาดประกายแรงกล้าในดวงตาล้ำยจะแปลงเป็นคมมีดได้ เขาพลันสะท้านใจ โพล่งตอบโดยไม่รู้ตัว "ต่อนั้นยังมีรองเสนาบดีกรมพิธีการ ฝ้ายซ่ายหลี่จื้อเสียงอยู่ด้วย"

เจ้าหลานแต่นั้น!

หลิวเจี้ยนแทบหลุดปากสบถ ดีที่ยังไว้ทัน เขามีชีวิตจิวิน ไม่มีทาง ควบคุมอารมณ์ตนเองไม่อยู่

กระนั้นก็ตาม สีหน้าเขายังคงเปลี่ยนเป็นไม่ชวนมอง

หลี่จื้อเสียงเป็นขุนนางกรมพิธีการ มีเหตุผลที่จะใช้ข้ออ้างเรื่องปรับแก้ ธรรมเนียมปฏิบัติให้จักรพรรดิทรงลงโทษคนที่มาสายได้อย่างเต็มที่ แต่เียเขา มาเลือกเอาวันนี้ และประจวบกับขัดขวางถึงพื่นกับหลิวเจี้ยนสองคนพอดี อีกด้วย

ก่อนหน้านี้พวกเขาทั้งสองยังเข้าใจว่าในวังเกิดเรื่องอันใด แต่ขบคิด ละเอียดก็ทราบว่าเป็นไปไม่ได้ แม้ไอรสสวรรค์องค์นี้จะไม่ใช่พระทัยในราชกิจ มากขึ้นทุกวัน แต่ในราชวงศ์นี้โดยเฉพาะหลังจากจักรพรรดิอิงจงเป็นต้นมา เหตุการณ์ประเภาทยืดวงก่อกบฏล้วนเป็นไปไม่ได้ที่จะเกิดขึ้น

ในเมื่อทางจักรพรรดิมิได้เกิดเรื่อง เช่นนั้นที่ที่อาจจะเกิดเรื่องก็มีแค่ สภาขุนนาง

ใคร่ครวญลึกลึกอีกชั้น หากมีเรื่องใหญ่โตอันใดจำเป็นต้องผ่านความเห็นชอบของสภาขุนนาง คนอย่างวันอันย่อมนตระหนักดีว่าหลิวเจี้ยนกับถังพื่น

ไม่มีทางรับปากแน่ ดังนั้นต้องเสาะหาสารพัดวิธีเพื่อกันพวกเขาออกห่าง เมื่อปราศจากหลิวเจียนกับตั้งฟัน หลิวจีเป็นคนไร้จุดยืน สวีผู้ก็ได้เถียงผู้อื่นไม่ทัน สถานการณ์ในสภาขุนนางก็จะโน้มเอียงไปทางหนึ่ง

รอนจันข่าวสารกลายเป็นข่าวลือสื่อก ต่อให้ตั้งฟันและหลิวเจียนคัดค้านก็ไม่ทันการณ์แล้ว

ครุ่นคิดถึงตรงนี้ทั้งสองพลันเบี่ยงเท้าเปลี่ยนทิศ ไม่ไปตำหนักเจียนชิงแล้ว แต่ป้ายหน้าสูหออเหวินยวนโดยตรง

ทหารรักษาพระองค์มีหน้าที่ค้ำคอ หากก็ไม่กล้าสกัดด้วยกำลัง ได้แต่ไล่ติดตามด้านหลังทั้งสองพลางร้องเรียก "ได้เท่าทั้งสองโปรดช้าก่อน ได้เท่าทั้งสองโปรดหยุดเท่าด้วย"

ตั้งฟันและหลิวเจียนกลับมาแยแสไม่ ก้าวสบๆ ขึ้นหน้า ด้านหลังมีคนตามเป็นพรวน แลดูน่าขันยิ่ง

แต่ทางหออเหวินยวนกลับเป็นสภาพการณ์อีกรูปแบบหนึ่ง

การประชุมทั่วไปในวันนี้จักรพรรดิมีได้เสด็จมา ทุกคนล้วนชินแล้ว ประชุมกันไปตามธรรมเนียมแล้วจึงกลับหน่วยงานของแต่ละคน วันอันเรียกประชุมสมาชิกสภาขุนนาง เนื้อหาเกี่ยวข้องกับปรากฏการณ์บนท้องฟ้าในระยะนี้นั่นเอง

สายตาของเขากวาดผ่านตั้งแต่หลิวจีรองราชเลขาธิการ เก็บภาพสีหน้าของทุกคนในที่นั้นอย่างละเอียดภายในเวลาอันสั้น สุดท้ายครครลงสายตาดกลงที่สองตำแหน่งซ้ายขวาของสวีผู้ ชั่วครู่สั้นๆ ก็ถอนสายตาก็กลับมาก

"การโคจรของดวงดาวอย่างผิดปกติเกิดขึ้นต่อเนื่องกัน ผู้คนทั่วหล้าพากันหวาดผว คิดว่าทุกท่านคงได้สัมผัสมาบ้าง" เขากล่าวอารมณ์บท เห็นทุกคนปราศจากท่าที จึงกล่าวสืบต่อ "เรื่องรัชทายาทถวายฎีกาขอภัยโทษ ทุกท่านคงได้ฟังมาแล้ว พวกเราในฐานะข้าราชการสมควรสำรวจเจตนาธรรมณ์เบื้องสูงสมควรทุกหรือในสิ่งที่ฝ่าบาทหรือพระทัย คิดว่าพระประสงค์ของฝ่าบาทมีหลายเรื่องที่ทำให้พระองค์มิได้รับสั่ง แต่พวกเราสมควรกระจ่างแก่ใจ"

ถ้อยคำเหล่านี้คล้ายจริงแต่เท็จ ฟังแล้วแปลกพิลึก ทว่าในที่นั้น

ล้วนเป็นผู้กลมกลิ้งในแวดวงขุนนาง โดยมากไม่จำเป็นต้องกล่าวชัดแจ้ง อย่างเช่นหลิวจี้เองก็เข้าใจในบัดดลว่าวันอันใครใช้โอกาสนี้รวมเสี้ยงในสภา ขุนนาง ยุยงจักรพรรดิปลดรัชทายาท!

ถึงว่าวันนี้หลิวเจี้ยนกับถึงพื้นไม่มา! เขาหลบต่าสองคนนั้นในใจ คิดว่า อีกฝ่ายได้ข่าวแต่แรก ดั่งนั้นจึงจิงใจหลบเสี้ยง กลับคิดไม่ถึงว่าเวลานี้ เกี่ยวของสองคนนั้นยังถูกสกัดอยู่กลางทาง

หลิวจี้มิใช่กลุ่มอำนาจวันและมีใช่กลุ่มรัชทายาท เขาไม่ถูกกับวันอัน ทั้งจับตาวิเคราะห์สถานการณ์โดยตลอด ดั่งนั้นทางใดลมแรงก็เอนไปทางนั้น เช่นเรื่องในวันนี้ หากกระแคะระคายล่วงหน้าเขาไม่มีทางมาร่วมประชุมเข้าแน ล่าป่วยอยู่กับบ้านเสี้ยงความยุ่งยากไปเลยดีกว่า ถึงเวลานั้นหากรัชทายาท ไม่ล้ม เขาก็นับว่ามิได้ล่วงเกินรัชทายาท หากชิงอ่องสามารถขึ้นสู่ตำแหน่ง เขาก็ถวายฎีกาถวายพระพรรัชทายาทของคี่ใหม่ทางใดล้วนมิได้ล่วงเกิน นี่จึงเป็น วิถีอันยั่งยืนของการเป็นขุนนาง

มีคนคิดว่าวันนี้วันอันลู่ๆ กลับใช้กระบวนทำนี้ บันดาลให้ผู้คนบัดป้อง ไม่ทัน

หลิวจี้ความคิดลุ่มลึกอีกทั้งสามารถสงบนิ่งอยู่ได้ สวีผู้กลับตะลึงลานแล้ว สีหน้าตื่นตระหนกปิดไม่อยู่

วันอันทำเป็นไม่เห็นท่าทีของทั้งสอง ยังคงกล่าวสืบไป เฝิงหวาและอินจี้คือ เป็นเพราะเตรียมใจแต่แรก สีหน้าจึงนิ่งเฉยดุจเดิม

"ข้าราชการของกรฉบับหนึ่งเตรียมถวายต่อฝ่าบาท ทุกคนลองอ่านดู หากไม่มีปัญหาทั้งนามบนนั้น ถือเป็นกรร่วมลงชื่อของพวกเราสภาขุนนาง"

เขากล่าวจบก็ผลักหนังสือฎีกาตรงหน้าออกไปให้หลิวจี้ทางซ้ายมือของตนเอง

เรื่องราวถึงขั้นนี้ หลิวจี้ย่อมมิอาจไม่รับ เขากางฎีกาออกดู พบว่าด้านใน แม้มิได้เอ่ยถึงการปลดรัชทายาทสักคำ ทว่าทุกคำล้วนแฝงนัยเร่งเร้าจักรพรรดิ ตัดสินพระทัยโดยเร็ว ทั้งยังระบุว่าจะไม่ว่าจักรพรรดิตัดสินพระทัยเช่นไร สภาขุนนางล้วนจะสนับสนุน

จักรพรรดิปลัดรัชทายาท หากสภาขุนนางและขุนนางทัตทานร่วมกัน เป็นปฏิปักษ์กับจักรพรรดิ นั่นก็เท่ากับทั่วทั้งราชสำนักพร้อมใจคัดค้าน จักรพรรดิ ก็มีอาจไม่พิจารณาความเห็นของเหล่าขุนนาง

แต่หากสภาขุนนางยืนข้างจักรพรรดิ ทั้งสามารถเกลี้ยกล่อมขุนนาง ทัตทานแทนจักรพรรดิ เบื้องล่างจะปั่นป่วนเช่นไรก็มีขีดจำกัด

เมื่อแจ่มแจ้งในแผนการของวันอัน หลิวจี้ลอบหัวเราะเย้ยซา เหยยหน้า กล่าวหา "หยวนเวิง หลิวซีเสียนกับถังรุ่นซิงยังมาไม่ถึง การร่วมลงชื่อของ สภาขุนนางนี้ขาดพวกเขาไปสองคน เกรงว่าไม่เหมาะสมกระมัง มีผู้รอวันอื่น พวกเขามาแล้วค้อย่างกัน"

วันอันสีหน้าไม่แปรเปลี่ยน "ไม่ต้องแล้ว วันนี้พวกเขาสองคนลา มีพวกเรา ลงนามก็เพียงพอ"

ความนัยของถ้อยคำคือหลิวเจี้ยนและถังฟั้นอยู่ลำดับท้ายแถวของ สภาขุนนาง มีหรือไม่มีพวกเขาก็ไม่แตกต่าง

หลิวจี้กลับระบายยิ้ม "หยวนเวิงกล่าวผิดแล้ว อย่างไรก็ตามพวกเขา ล้วนเป็นสมาชิกสภาขุนนาง จะมองข้ามพวกเขาทั้งสองได้อย่างไร รังรอ พร้อมหน้าค้อย่างกันเถอะ"

จบคำ เขาพับปิดฎีกาและผลักให้เผิงหวาทางด้านข้าง

เผิงหวารับมาเปิดอ่านคร่าวๆ ก่อนยกพู่กันตวัดชื่อตนเองลงไป ก้มหน้า เปาเล็กน้อย รอน้ำหมึกแห้งจึงส่งต่อให้ผู้อื่นจื่อ

หลังจื่อจื่อลงชื่อตนเอง ฎีกาย้อนกลับมาที่เบื้องหน้าหลิวจี้อีกครั้ง

สายตาทुकคู่ตกลบบนร่างหลิวจี้

ยามนี้เห็นว่าไม่อาจทำเป็นเมินเฉยได้ หลิวจี้จึงกล่าว "สภาขุนนาง มีธรรมเนียมร่วมลงชื่อถวายฎีกาตั้งแต่เมื่อใด ไยช้าไม่ทราบ หยวนเวิงกระทำ เช่นนี้ไม่ถูกระเบียบกระมัง หากผู้คนล่วงรู้เข้าคงได้ตำหนิพวกเราสภาขุนนาง ว่าแทนที่จะทักท้วงฝ่าบาท กลับเหลวไหลเลอะเทอะตามไปด้วย"

วันอันกล่าวชัดๆ "พวกเราไหนเลยมิได้ทักท้วงฝ่าบาท ฎีกาฉบับนี้ ก็คือกระตุ้นให้ฝ่าบาทตัดสินพระทัยโดยเร็วเพื่อสยบเสียงวิพากษ์ต่างๆ นานา

เลี้ยงมิให้เป็นข่าวโคลมลอยจนผู้คนจิตใจไหวคลอน"

เขาทุ่มเทกำลังความคิดทั้งหมดจึงเขียนฎีกาเช่นนี้ออกมาได้ มาตราว่าทุกจุดล้วนมีนัยให้จักรพรรดิตัดสินพระทัยโดยเร็ว กลับไม่มีคำใดที่เอ่ยถึงคำปลดรัชทายาท จึงไม่วิตกว่าจะเป็นจุดอ่อนในมือผู้อื่น

ลงชื่อหรือไม่ลงชื่อ?

ในใจหลิวจี้กำลังซึ้งน้ำหนัก

หากไม่ลงชื่อ ล่วงเกินวันอันนั้นเรื่องเล็ก สำคัญกว่าคือจะเป็นการล่วงเกินวันก๊วยเพย ผู้ใดไม่ทราบบ้างว่าคนที่ปรารถนาให้ปลดรัชทายาทมากที่สุดก็คือวันก๊วยเพย และนางต่างหากคือบุคคลสำคัญที่สามารถทำให้จักรพรรดิอยู่ในโอวาท

แต่ถ้าลงชื่อแล้วรัชทายาทมิได้ถูกปลด เช่นนั้นเขาก็จะโดนเข้าใจว่าแอบอิงกับกลุ่มอำนาจวัน หากภยาภาคหน้ารัชทายาทครองบัลลังก์แล้วจัดเขาอยู่ในรายชื่อผู้ที่ต้องกำจัดทิ้งจะทำอย่างไร

ทว่าขณะหลิวจี้อยู่ในห้วงยากตัดสินใจ พลันปรากฏเสียงฝีเท้าแว่วมาจากด้านนอก

ทุกคนอดเฝงหน้ามองไปมิได้ อัดใจถัดมาประตูห้องประชุมเปิดกว้าง กลุ่มองครักษ์เสื้อแพรซึ่งนำขบวนโดยวันทงเดินเข้ามาจากด้านนอก แต่งเครื่องแบบเต็มยศ ท่าทางน่าเกรงขาม

พวกเขามิได้ทักทายสมาชิกสภาขุนนาง กลับเดินอ้อมพวกวันอัน แยกย้ายประจบด้านหลังของสมาชิกสภาขุนนางแต่ละคน สายตาจับจ้องเขม็ง ไม่ปริปากแม้แต่คำเดียว

หลิวจี้จ้องมองวันทงด้วยสายตาขุ่นข้อง "ผู้บัญชาการวัน นี่คิดจะทำอันใด"

จะก่อกฎหรือไร!

วันทงฉีกยิ้ม ชุดกิเลนอันเป็นเครื่องแบบของครักษ์เสื้อแพรบนร่างมิได้เรียงตึงเขกเช่นสุขใจ กลับบวมจ่ออย่างเห็นได้ชัด

"รองราชเลขาธิการหลิวมิต้องตื่นเต้น ผู้น้อยรับคำสั่งนำส่งสาส์น

ฉบับหนึ่ง เชิญทุกท่านเปิดอ่าน"

หลิวจีตะคอก "หอเหวินยวนเป็นสถานที่เฉพาะ ผู้ไม่เกี่ยวข้องห้ามล่วงล้ำ
เจ้ารับคำสั่งจากผู้ใด"

วันทงตอบเสียงดังฟังชัด "ย๋อมเป็นพระบัญชาของฝ่าบาท"

วันอันรับสาส์นฉบับนั้น กวาดตาอ่านเร็วๆ แล้วส่งให้หลิวจี "พวกท่าน
อ่านดูเถอะ"

หลิวจีเปิดดู พบว่าในนั้นคือบันทึกการโคจรของดวงดาวในระยะเวลา
ของสำนักโหรหลวง

จากบันทึก ในเดือนนี้มีดาวหางปรากฏให้เห็นจำนวนมาก ทั้งเล็กใหญ่
รวมกันเจ็ดแปดครั้ง แต่ที่ท้าวราชสำนักวิพากษ์ว่าดาวหางเข้าดาวเหนือ
นั้นเป็นแค่ไม่กี่ครั้งในจำนวนที่ว่า

ไยจักรพรรดิจู่ จึงมอบสาส์นฉบับนี้ให้สภาขุนนางเวียนกันอ่าน

หลิวจีลอบตระหนกในใจ จากที่เขาวิเคราะห์ความคิดของจักรพรรดิ
นี่น่าจะหมายถึงจักรพรรดิทรงอยากปลดรัชทายาทเช่นกัน ทว่าไม่สะดวก
กระทำอย่างโจ่งแจ้ง ดังนั้นหวังว่าสภาขุนนางจะถวายฎีกาก่อน พระองค์
ค่อยผลึกเรือตามน้ำออกมา

พูดให้ชัดก็คือให้สภาขุนนางช่วยพระองค์ตัดสินใจ แบ่งเบาความกดดัน
หลิวจีส่งสาส์นฉบับนั้นให้คนถัดไป ตัวเขากลับยังนั่งเสียบอยู่ที่เดิม

วันอันกล่าว "ทุกคนยังมีงานในมือต้องทำ ข้าเองไม่यरากรบกวนเวลา
ของพวกท่าน รีบลงชื่อในฎีกาฉบับนี้ ข้าจะได้นำถวายต่อฝ่าบาท"

วันทงก็เอ่ยเป็นเชิงเร่งรัด "หลังพระกระยาหารกลางวัน ฝ่าบาททรง
นัดหมายวันกุ้ยเพยเสด็จไปชมดอกเบญจมาศที่อุทยานหนานย่วน หาก
หยวนเวิงยังล่าช้าเกรงว่าจะไม่ทัน"

คำนี้เป็นการตักเตือนหลิวจีถึงความสัมพันธ์ของจักรพรรดิและวันกุ้ยเพย
ขณะจักรพรรดิทรงให้วันทงนำสาส์นนี้อ่านส่งไม่แน่ว่าจะมีรับสั่งให้เขา
นำคนกลุ่มใหญ่มาด้วย แต่บัดนี้้องครักษ์เสื่อแพรมองเขม็งเหล้าสมาชิก
สภาขุนนางอยู่ในนี้ ทุกคนล้วนถูกจ้องจ้องจนนั่งไม่ติด ประหนึ่งมีหนามแหลม

แม้ยามปกติเหล่าสมาชิกสภาขุนนางจะมีตำแหน่งสูงศักดิ์ มีอำนาจหน้าที่วางแผนนโยบายของแว่นแคว้น แต่กลับไม่เคยพบเห็นสภาวะเช่นนี้มาก่อน สีหน้าพลันปรวนแปรไม่แน่นอน หากกล่าวว่าหัวใจไม่ตามนั้นคือเท็จ

หลังจี่ก็มีโซ่ขุนนางหน้าใหม่ ที่เมื่อครู่เขาเลอะเลือนลงซื้อตนเองลงไปสาเหตุหลักก็คือถูกบรรยาอากาศกดดันชนิดนี้คุกคาม

ทว่านี่เป็นเพราะจิตใจเขาคลอนแคลนอยู่ก่อนแล้ว ทันทีที่ถูกบีบคั้นจากพลังภายนอกย่อมกระทำตามสัญชาตญาณ

เมื่อครู่ขณะสวีผู้ปฏิเสธการลงซื้อก็แบกความกดดันไม่น้อยเช่นกัน อีกทั้งเขาไม่สิ้นหัตถ์การโต้แย้งผู้อื่น หากพวกถึงพินยังไม่วาย สุดท้ายเขาอาจจำใจลงซื้อตนเองไปจริงๆ

ดังนั้นพรึบตาที่เห็นพวกถึงพินปรากฏตัว สวีผู้คอยใจขึ้นในที่สุด

เผชิญแรงคุกคามของวันทง ถึงพินแสดงออกถึงความนิ่งอันแข็งแกร่งราว "หอเหวินยวนคือสถานที่เฉพาะ ผู้ไม่เกี่ยวข้องห้ามล่วงล้ำโดยพลการ ผู้ฝ่าฝืนต้องรับโทษไม่มีละเว้น หรือผู้บัญชาการวันอ่านตัวหนังสือที่แขวนอยู่ด้านนอกไม่ออก"

วันทงแค้นหัวเราะ "แล้วจะเป็นไร! ข้ารู้ตามพระบัญชา ผู้ใดสามารถยับยั้งข้า"

ถึงพินเอ่ยเสียงซัด "นับแต่รัชศกเจิ้งถั่งปีที่เจ็ด หอเหวินยวนกลายเป็นที่ทำการของสมาชิกสภาขุนนาง กระทั่งฝ่าบาทเสด็จมายังต้องส่งคนมาแจ้งล่วงหน้า เป็นผู้ใดหรือสิ่งใดให้มโนลวงแก่ท่าน ทำให้ท่านคิดว่าตนเองมีอภิสิทธิ์เหนือโอรสสวรรค์แล้ว"

วันทงกราดเกรี้ยว "ถึงพิน อย่ามาทำอ้างเหตุผล ข้ามาที่นี่ย่อมต้องผ่านความเห็นชอบของฝ่าบาทแล้ว"

ถึงพินเอ่ยเสียงกร้าว "ท่านได้รับความเห็นชอบจากฝ่าบาท หรือผู้ใต้บัญชาเหล่านี้ของท่านก็ผ่านความเห็นชอบจากฝ่าบาทเช่นกัน! หรือแม้แต่กฎเกณฑ์ข้อนี้ท่านยังไม่เข้าใจ ยังไม่รีบสั่งคนเหล่านี้ออกไป!"

นับแต่พี่สาวขึ้นเป็นก๊วยเฟย เคยมีครั้งใดที่วันทงถูกคนสอนสั่งต่อหน้า

เช่นนี้

เขาผงะวูบ สีหน้าเดี่ยวดำเดี่ยวแดง มือกำด้ามดาบแน่นราวกับใครจะยกขึ้นมาฟันใส่ถึงฟันลึกครา

แต่หากดาบนี้ฟันลงไป ถึงฟันตายไม่ตายยังยากตอบ ทว่าวันทงบังอาจลงมือต่อมหาเสนาบดีในหอเหวินยวน คະเนว่าพี่สาวเขาก็ครักษาชีวิตเขาไม่อยู่ วันอันเห็นท่าไม่ดีจึงรีบปราม "ทุกคนค่อยพูดค่อย..."

ไม่ทันจบคำพลันถูกถึงฟันทะเลกลางปล้อง ฝายหลังเพ่งมององครักษ์เสื้อแพรคนหนึ่งซึ่งติดตามวันทงเข้ามา "สือปอ วันนี้เดิมทีเจ้ามิต้องเข้าเวร ไยมาอยู่ที่นี่ได้"

ถึงแม้อีกฝายเป็นขุนนางบุ๋นซึ่งในมือปราศจากอาวุธโดยแท้ แต่ถูกกวาดมองด้วยแววดาคมกริบประดุจมีดดาบเช่นนี้ สือปอถึงกับถอยหลังหนึ่งก้าว จากนั้นค่อยเรียกคืนสติ กล่าวเสียงตกประหม่า "ผู้น้อย...ผู้น้อย..."

เขายังหาเหตุผลไม่เจอ ถึงฟันก็มองไปยังอีกคนหนึ่งแล้วหรีตาเล็กน้อยเมื่อเรียกชื่ออีกฝาย "ซย่ารู่ย"

ซย่ารู่ยโพล่งตอบตามสัญชาตญาณ "วันนี้ผู้น้อยเข้าเวร"

ถึงฟันยิ้มเย้น "ข้าไม่ได้บอกว่าเจ้าไม่ได้เข้าเวร! เจ้าเป็นคนของกองปราบฝายใต้กระมัง ผู้บังคับการกองปราบฝายใต้เริ่มแทรกแซงหน้าที่รักษาการณ์ฝายในตั้งแต่เมื่อไร"

ซย่ารู่ยอัปจนถ้อยคำ

ก่อนเข้าสภาขุนนาง ถึงฟันเข้าออกกองปราบขององครักษ์เสื้อแพรบ่อยครั้ง ย่อมจดจำหน้าตาได้โดยส่วนใหญ่ จากนั้นขานชื่อออกมาอีกหลายคน สอบถามพวกเขาว่าเหตุใดจึงปรากฏตัวที่นี่

บารมีของสุยโจวในหน่วยองครักษ์เสื้อแพรสูงมาก หากไม่มีวันทงกดข่มอยู่ด้านบน เวลานี้เขาคงเป็นผู้บัญชาการโดยชอบธรรมแล้ว กระนั้นคนเหล่านี้ล้วนทราบถึงความสัมพันธ์ของถึงฟันและสุยโจวมิใช่ตื่นเขิน เมื่อเห็นถึงฟันคาคัดค้นจึงหวนนึกถึงวิธีการของสุยโจวขึ้นมา ในใจอดพรั่นพรั้งมิได้

วันทงขุ่นแค้นเจียนคลั่ง เขาต่างหากที่เป็นผู้บัญชาการองครักษ์เสื้อแพร

ลูกชิ้นคว่ำฎีกาที่วางอยู่เบื้องหน้าสวี่ผู้ฉบับนั้นก่อนฉีกดังแควกขาดเป็นสองส่วน!

พรึบตานั้นสายตาทุกคู่ลั่นย้ายจากถึงพื้นมาทางหลิวจี้ ตะลึงมองฎีกาที่ขาดเป็นสองส่วนในมือเขา

วันอันยิ่งโกรธจัด แม้แต่ฉายาของหลิวจี้ก็โพล่งออกมาแล้ว "หลิวเหมียนฮว่า เจ้าอยากตายรึ!"

หลิวจี้ทำที่ไม่รู้ไม่ชี้ "ที่ข้าฉีกมิใช่ศาสนของฝ่าบาทเสียหน่อย เป็นแค่ฎีกาฉบับหนึ่งเท่านั้น ไม่ระวังทำหลุดมือไป เกรงว่าหยวนเวิงต้องเขียนใหม่เสียแล้ว"

จบคำก็เอาฎีกาส่วนที่มีชื่อของตนเองยัดเข้าอกเสื้อ

วันอันตื่นตะลึงกับความไริ่อย่างอายของคนผู้นี้

ครู่ก่อนอีกฝ่ายยังเขียนชื่อตนเองลงไปแท้ๆ สุดท้ายถูกถึงพื้นปวนปั่นเขาถึงกับตระบัดสติได้แล้ว!

สำนึกเสียใจนั่นแล้วไปเถอะ ทว่าเบี่ยงถึงขุนนางในสภาขุนนางกลับมีหน้ากระทำเรื่องฉีกทำลายฎีกาต่อหน้าธารกำนัลเช่นนี้

ไม่เพียงวันอัน คนอื่นๆ ต่างจ้องมองหลิวจี้เป็นตาเดียว ตกตะลึงจนตั้งตัวไม่ทัน

มิเสียแรงที่ถูกขนานนามว่าหลิวเหมียนฮว่า คนที่สามารถสงบสุขไว้เรื่องราวทั้งที่ถูกบรรดาขุนนางทัดทานยืนห้องหลายปีติดต่อกันย่อมมิใช่คนธรรมดาสามัญเด็ดขาด

ในด้านความหนาของหนังสือ หน้า หากทรงราชเลขาธิการหลิวจี้จัดอยู่ในอันดับสอง ทว่าทั้งตำหึงเกรงว่าหาผู้ใดกล้ายกตนขึ้นเป็นอันดับหนึ่งไม่

ฎีกาโดนฉีก วันอันตระหนกซัด สถานะเป็นต่อได้ผ่านพ้น

บุคคลเยี่ยงหลิวจี้ที่เมื่อครู่ตกหลุมพรางหนึ่งเพราะพวกวันอันลงมือก่อนสองเพราะองครักษ์เสื้อแพรสร้างความคิดตนอยู่ด้านข้าง เรื่องราวทำนองนี้ มีโอกาสเพียงหนึ่งครั้ง เมื่อใดเขาตั้งสติได้ย่อมไม่มีทางกระทำเป็นรอบสอง ยิ่งกว่านั้นหลิวจี้ฉีกฎีกาขาด นี่คงตั้งใจจะเบีย้วหนี้แน่นอนแล้ว

ส่วนสวีผู้ ในเมื่อถึงพื้นและหลิวเจี้ยนมาแล้ว เขายังไม่มีทางยอมจำนน สถานการณ์เป็นต่อที่กลุ่มอำนาจวันสร้างขึ้นอย่างยากลำบาก บัดนี้ สูญสลายมลายสิ้น

วันอันรู้ลึกท้อแท้ขึ้นมาฉบับพลัน เขากะแทกนั่งบนเก้าอี้ ถึงขั้นไม่ยอมยกเอ่ยวาจาใดๆ แล้ว

วันทงก็อยู่ในอารมณ์เดียวกัน เขากำดាំมาดาบกระบี่ชั้นแน่น ใครจะกระโจนเข้าไปสับหลิวเจี๋ยและถึงพื้นเป็นแปดท่อนสิบท่อน

แต่สติบอกเขาว่าไม่อาจกระทำเช่นนั้น เขาจึงข่มกลั้นอย่างยากเย็นเหลือเกิน กล้ามเนื้อใบหน้ากระตุกแล้วกระตุกอีก สุดท้ายได้แต่แค่นเสียดอกจกม่วงแรงๆ หมุนตัวผละจกไป

หัวหน้าชบวนจากจร คนที่เขาพามาย่อมถลันตามติด

"ซ้าก่อน!" ถึงพื้นกล่าว "ผู้บัญชาการวันหลงลืมเรื่องใดหรือไม่"

วันทงที่เพลิงโทสะอัดแน่นเจียนระเบิด พอฟังคำนี้ก็หมุนตัวกลับมา เค้นเสียดำราม "ซ้าลืมอันใด"

นานปีที่ผ่านไป คนในราชสำนักล้วนเห็นพ้องต้องกันว่าตราบไต่ วันกัวยเพียยังอยู่ กลุ่มอำนาจวันยอมไม่มีวันล้ม ในฐานะศูนย์กลางของกลุ่มอำนาจวันและน้องชายร่วมอุทรของวันกัวยเพีย ไม่ว่าวันทงก่อความผิดมหันต์ปานใด ขอเพียงมิใช่ปรารถนาครอบครองแผ่นดินต้าหมิง วางอุบายก่อกบฏ จักรพรรดิล้วนไม่ทำอันใดต่อเขา ส่วนพวกที่เป็นปรปักษ์กับเขา โดยปกติมักไม่มีจุดจบที่ดี

ดังนั้นทุกคนเผชิญหน้ากลุ่มอำนาจวัน ถ้าไม่ยอมโอนอ่อนผ่อนตาม ก็ต้องหลีกหนีให้ห่าง ไม่ต่อแยะได้จงอย่าต่อแยะ เจกเช่นในวันนี้ มาตราว่ากลุ่มอำนาจวันพลิกชนะเป็นแพ้ พลาดท่าในก้าวสุดท้าย แต่วันทงยังคงเป็นวันทงผู้ยิ่งผยองคนนั้น มิใช่ผู้ใดจะสามารถต่อแยะได้

สามารถน้อมส่งเทพโรคระบาดจากไป ทุกคนจึงเบิกบานยิ่ง กลับคิดไม่ถึงว่าถึงพื้นยังเป็นฝ่ายไปต่อแยะเทพโรคระบาด

สวีผู้กังวลใจอยู่บ้าง อ้าปากหมายช่วยใกล้เคียงแทนถึงพื้น เสียดำให้

อีกฝ่ายลวงเกินวันทงเกินควร แต่เมื่อเขาเห็นหลิวเจี้ยนก็มองวันทงด้วยสีหน้า
 โกรธซึ่งจึงได้แต่กลืนคำพูดในปากกลับลงไป ลอบหัวเราะขึ้นคำหนึ่ง รู้สึก
 ตนเองช่างรังแกง่ายตายเกินไป มีนาวันนี้ถึงพื้นและหลิวเจี้ยนล้วนถูกสกัด
 อยู่ด้านนอก มีเพียงคนที่อีกฝ่ายปล่อยให้เข้ามา หากเมื่อครู่ตนถูกบีบจนยอม
 ลงชื่อ กลับไม่มีหนึ่งหน้าหน้าอย่างหลิวจีไปสำนึกเสียใจ ถึงเวลานั้นคงเป็น
 ตนเองชุดหลุมฝังตนเองจริงๆ แล้ว

ครุ่นคิดถึงตรงนี้ เขาตระหนักว่าการกระทำของถึงพื้นจึงถือว่าถูกต้อง
 เป็นถึงมหาเสนาบดีกลับถูกผู้อื่นยำยี้ถึงศีรษะ หากยังไม่รู้หน้ากลับคืน
 รังแต่ทำให้ผู้คนรู้สึกอ่อนแอไร้สามารถ ยังจะเป็นผู้นำเหล่าขุนนางได้อย่างไร

ถึงพื้นชูสาส์นฉบับนั้น กล่าวเสียงเย็นชา "ลวงล้าหอบเหวินยวนโดยพลการ
 ตามหลักสมควรรับโทษโบย หน้าข้ายังนำขบวนองครักษ์เสื้อแพรบุกเข้ามา
 หากสภาขุนนางปล่อยให้ผู้ใดเข้าออกตามใจ กฎข้อบังคับที่จักรพรรดิหวงอยู่
 ทรงบัญญัติขึ้นจะมีไว้เพื่ออันใด กฎระเบียบแห่งราชสำนักจะมีไว้เพื่ออันใด"

วันทงจ้องหน้าถึงพื้นเขม็ง สองตาสาดประกายเช่นห่าร้อนแรง
 พริบตานั้นทุกคนล้วนไม่สงสัยสักนิด หากเป็นไปได้คะเนว่าเขาคงสับถึงพื้น
 ให้ตัวขาดไปแล้ว

หลิวเจี้ยนถึงกับสับสนทำขึ้นหน้าหนึ่งก้าว หมายถึงว่าหากเกิดเหตุกะทันหัน
 จะเข้าไปสกัดยับยั้ง

ทว่าวันทงยังคงมิได้ลงมือ เขาแม้รูปลักษณะไม่บรรเจิด ทั้งฟังฟังที่สาว
 จึงมีฐานะตำแหน่งในวันนี้ แต่หาใช่เจ้าจิ้งที่ไร้สมอง

"เช่นนั้นเจ้าต้องการอย่างไร" เขาขุ่นแค้นจนแค้นหัวเราะ

ถึงพื้นเอ่ยชัดๆ "ไปยืนยันต่อเบื้องพระพักตร์พร้อมข้า หรือขอขมาขุนนาง
 ทุกท่านในที่นี้ ท่านเลือกเอง"

วันทงเน้นเสียงทีละคำ "ถึงก่อเหล่า ท่านจะเป็นปฏิปักษ์กับข้าให้ได้
 ไซ้หรือไม่"

ถึงพื้นสั่นหน้า "อยุติๆ" โยเข้าต้องเป็นปฏิปักษ์กับท่าน ดังคำ 'อยู่ใน
 ตำแหน่งใด ยุ่งเกี่ยวกิจการนั้น' ข้าล้วนกระทำเพื่อปกป้องเกียรติยศของ

ราชสำนักและสภาขุนนางเท่านั้น หากเรื่องในวันนี้แพร่พรายออกไป
ภายนอกหน้าทุกคนเอาเยี่ยงอย่าง ผู้บัญชาการวินสมครจะมีโทษสถานใด"

วันทงหมดวจาโต้แย้ง เพราะทุกคำของถึงพันแห่งถูกจุดอ่อนของเขา

เรื่องนี้ตั้งแต่แรกก็เป็นแผนการที่กลุ่มอำนาจวินวางไว้อย่างดี เริ่มจาก
อาศัยปรากฏการณ์ดวงดาวมาสร้างสถานการณ์ ต่อมาให้จี้เสี่ยวและหลี่จื้อเล็ง
กราบทูลเป็นนัยให้จักรพรรดิปลดรัชทายาท จากนั้นวันทงค่อยเสนอความเห็น
ให้สภาขุนนางเป็นฝ่ายออกหน้าในเรื่องนี้ และเพื่อลดคำครหาที่เกิดจากการ
ปลดรัชทายาท จักรพรรดิยอมทรงรับปากแน่นอน เมื่อวันทงได้รับความเห็นชอบ
จากจักรพรรดิก็นำสาส์นฉบับนั้นมา ทว่าเพื่อกดดันให้สมาชิกสภาขุนนาง
ที่มีใช้กลุ่มอำนาจวินยินยอมลงชื่อ เขาจึงนำองครักษ์สี่ร้อยมาด้วยกลุ่มหนึ่ง
และถึงพันก็จับจุดนี้ไม่ยอมปล่อย ถึงเวลานั้นต่อให้บานปลายถึง
เบื้องพระพักตร์ก็เป็นวันทงที่ขาดทุน

ภายในห้องประชุมเงียบกริบ สายตาทุกคู่ล้วนหยุดอยู่ที่พวกเขาสองคน
โดยเฉพาะวันทง

ฝ่ายหลังจ้องมองถึงพันด้วยดวงตาวาวโรจน์ราวกับจะชูดเจาะบนตัวเขา
กระนั้น จนใจที่ถึงพันกลับคล้ายไม่สะทกสะท้าน ในด้านบุคลิกก็ยิ่งเหนือกว่า
ทุกประการ นี่ชวนให้วันทงบังเกิดความรู้สึกหืดหอบแรงเหมือนชกใส่ดอกฝ้าย
ก็มีปาน

สภาวะชะงักงันนานเนิ่น ในที่สุดวันทงได้แต่เปิดปาก "ผู้น้อยสำนักผิดพลาด
ทุกท่านโปรดอภัย"

ท่าทีสำนึกผิดของเขาไม่ต่างจากทวงหน้สั๊กที่มากน้อย ทว่าสามารถ
บีบให้วันทงก้มศีรษะ นี่ถือเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์

พริบตานั้นทุกผู้คนล้วนมีความรู้สึกพิเศษชนิดหนึ่งเอ่อท่วมขึ้นมา

มิใช่เพราะวันทง แต่เพราะถึงพัน

เพียงทราบว่าเป็นสภาขุนนาง ยกตำแหน่งบัณฑิตหรือความสามารถของ
คนใดคนหนึ่งออกมาก็ล้วนสูงกว่าถึงพัน แต่ช่วงเวลาอันคับขันนี้กลับพึ่งพาเขา
มากปกป้องศักดิ์ศรีของสภาขุนนาง

วันพฤหัสบดีไป เพียงแต่ก่อนไปกลับจึงถึงพื้นอย่างเคียดแค้นแหวหนึ่ง
แหวตาเปี่ยมด้วยความพยายาบท เพียงพอให้ผู้คนสะท้อนทรวง

ครานี้ถึงพื้นมิได้ร้องเรียกเขาก่อน ปล่อยให้ห้องครักษ์เสื้อแพรทั้งหมด
ผละจากไป จากนั้นค่อยร่วมกับหลิวเจี้ยนกล่าวขอภัยต่อราชเลขาธิการ
เนื่องเพราะมาสาย

จิตใจของทุกคนล้วนหมกมุ่นอยู่กับเรื่องเมื่อครู่ ไหนเลยมีใครใส่ใจว่า
ถึงพื้นและหลิวเจี้ยนมาสายหรือไม่

ความจริงวันอันสมควรเคืองแค้นหลิวเจี้ยนและถึงพื้นที่ทำลายแผนของ
กลุ่มอำนาจวัน แต่บัดนี้กล่าวมากความยังมีความหมายอันใด โอกาสงาม
ผันพลิกในพริบตา คลาดแล้วก็แล้วไป

การเปลี่ยนแปลงมโหฬารซึ่งเดิมที่สามารถปลุกปั่นคลื่นยักษ์จึงถูก
ขจัดปิดเป่าไปเช่นนี้เอง รอคระทั้งขุนนางคนอื่น ๆ ล่วงรู้ว่าเช้าวันนี้สภาขุนนาง
เกิดเรื่องอันใดขึ้น คลื่นลมก็จางหายหมดแล้ว

คนโดยมากล้วนรู้สึกที่เรื่องราวจะไม่จบลงเท่านี้ อดร้อนอกร้อนใจมิได้
เสียดวิพากษ์วิจารณ์ซึ่งแต่ที่วราชสำนักราวกับฝนกำลังตั้งเค้า

ทว่าถึงแก่เหล่าที่อยู่กลางกระแสน้ำวน หลังกลับจากวังหลวงยังแวะ
เยี่ยมหลานชายที่บ้านที่สาวอย่างปลอดโปร่ง ตรวจดูการบ้านของเขา ทั้งอยู่
กินข้าวที่บ้านสกุลถึง จนกระทั่งสุขใจที่เพิ่งเลิกงานรุดมาหาจึงค่อยล้าลา
ถึงอวี๋แม่ลูกและอาดงออกมา

เผอิญรอยยิ้มคลุมเครือของพี่สาวและอาดง ถึงพื้นปล่อยให้พวกนาง
ยิ้มล้อด้วยความอ่อนใจ ถึงอวี๋และอาดงยังไม่ทราบเรื่องที่เกิดขึ้นในเช้าวันนี้
และไม่ทราบว่าตอนนี้เขาภายนอกผอนคลายภายในตึงเครียด หากล่วงรู้เข้า
เกรงว่าคงไม่รู้สึกรู้สีกว่าสุขใจเพียงแค่มารับถึงพื้นตามปกติเท่านั้น

ถึงพื้นไม่ย่อากให้ญาติพี่น้องเป็นกังวล เวลานี้เท่ากับเขาแตกหักกับ
กลุ่มอำนาจวันสิ้นเชิง เรื่องเมื่อเช้าแม้จะดูน่าเกรงขาม กระทั่งวันยังต้องก้ม
หัวให้เขา หากความจริงกลุ่มอำนาจวันเกลียดเขาเข้ากระดูก ย่อมไม่เลิกรา
เพียงเท่านั้นแน่

สงครามครั้งถัดไปกำลังอยู่ในระหว่างหมักบ่มแล้ว

หลังวันทองออกจากสภาขุนนาง การประชุมสภาขุนนางก็มีอาจดำเนินต่อไป ถึงพื้น หลิวเจี้ยน และคนอื่นๆ จึงนำสาส์นฉบับนั้นเข้าวังเพื่อกล่าวโทษวันทองต่อเบื้องพระพักตร์

เพราะวันทองกระทำไม่เหมาะสมจริง ไม่ต้องพูดถึงเรื่องปลดรัชทายาท ลำพังแค่หน้าขบวนของครีษเลื้อยแพรบุกรุกหอเหวินยวนก็ตกเป็นเป้าโจมตีของผู้อื่นโดยง่ายแล้ว จักรพรรดินี้ได้แก้ต่างแทนวันทอง ตรงข้ามกลับหันมาปกป้องสมาชิกสภาขุนนางหลายคนนั้น รวมทั้งตำหนิวันทองยกหนึ่ง เรื่องสาส์นฉบับนั้นก็ป็นอันจบไป

เกิดเรื่องราวเช่นนี้ สุขใจย่อมมิได้อยู่ว่างเช่นกัน

องครีษเลื้อยแพรในเวลานี้มิได้อยู่ในความควบคุมของเขาทั้งหมด มีกำลังคนจำนวนหนึ่งยังคงภักดีต่อวันทอง เท่ากับตอนที่สุขใจและวันทองต่างมีอำนาจในองครีษเลื้อยแพรคนละกึ่งหนึ่ง สุขใจครองความได้เปรียบเล็กน้อย

แต่อย่างไรองครีษเลื้อยแพรก็มีใช้สุขใจผูกขาดแต่ผู้เดียว เพราะวันทองต่างหากคือผู้บัญชาการตัวจริง ดังนั้นเมื่อเช้าเขาถึงโยกย้ายกองกำลังเข้าวังได้

หลังจักรพรรดิทรงติดงวันทอง สุขใจถือโอกาสนี้จัดระเบียบภายในขององครีษเลื้อยแพรยกหนึ่ง นี่ก็คือสาเหตุที่เขาปรากฏตัวต่อหน้าถึงพื้นด้วยสีหน้าอึดโรยอย่างเห็นได้ชัด

"ท่านยังไม่ได้กินข้าวกระมัง" ถึงพื้นรับโคมไฟในมือเขาไป

"ข้าไม่หิว" สุขใจสั่นศีรษะ

ถึงพื้นยิ้มกล่าว "ไม่หิวก็ต้องกิน ร้านเกี้ยวน้ำตรงฝั่งเหนือไม่ได้ไปตั้งนานแล้ว ไปเถอะ ข้าก็อยากกินสักชาม"

"เจ้ามิใช่เพิ่งกินอ่อมหรือ"

ถึงพื้นโดนอีกฝ่ายรู้ทัน กลับหน้าไม่แดงใจไม่สั่นเมื่อกล่าวว่า "ความจริงเมื่อครู้อยังกินไม่อ่อม ข้ายังกินขนมเปียะไส้ตันหอมได้อีก"

"..."

แผงขายเกี่ยวน้ำตรงฝั่งเหนือร้านนั้นยังเปิดอยู่ แต่เพราะฟ้าเริ่มมืด ลูกค้าจึงบางตา ถึงพื้นไม้ได้มาที่นั่นนานแล้วทว่าเจ้าของแผงยังคงจดจำเขาได้ กระวีกระวาดเข้ามาทักทายทั้งสองพลางถาม "ได้ทำ สหายหน้าขาวไร้หนวดเคราของท่านคนนั้นคล้ายไม่ได้มานานแล้วเช่นกัน"

ถึงพื้นยิ้มกล่าว "ท่านยังจำเขาได้หรือ"

เจ้าของแผงยิ้มว่า "ยอมจำได้แน่นอน คราวก่อนเขายังชกต่อยกับพวกสำนักบูรพาในร้านข้าหน่อย ทำทางน่าเกรงขามมาก อยากรู้ก็คงยาก! สำนักบูรพาวางตัวเรื่องโฆมาตลอด เขาต่อยตีคราวนั้นช่างสะใจผู้คนจริงๆ"

ถึงพื้นกล่าว "เวลานี้สำนักบูรพาเปลี่ยนเจ้านายคนใหม่แล้ว พฤติการณ์สงบเสงี่ยมขึ้นมาก ไม่เรื่องโฆแล้ว"

เจ้าของแผงสนใจ "เช่นนั้นหรือ มีนาไม่เห็นคนของพวกเขานานแล้ว" เขาตบหน้าผากที่หนึ่ง "ดูซำลี พอพูดขึ้นมาก็พล่ามไม่หยุด สองท่านจะรับอะไรดี ข้าหน่อยจะไปทำให้เดี๋ยวนี้"

ถึงพื้นกล่าว "เอาเกี่ยวน้ำสองชาม ขนมเปี้ยะไส้ตันหอมหนึ่งชิ้น"

สุขใจแย้งขึ้น "หนึ่งชาม"

"...เช่นนั้นหนึ่งชามครึ่ง"

"หนึ่งชาม"

เจ้าของแผงได้แต่มองพวกเขาสลับไปมา

สุดท้ายถึงพื้นสู้ไม่ได้ "หนึ่งชามก็หนึ่งชาม ตามใจเขา แต่ข้าเอาขนมเปี้ยะสองชิ้น"

เพียงได้ยินเจ้าของแผงกล่าวแล้วหัวเราะ "ต้องขอภัยจริงๆ ได้ทำถึงขนมเปี้ยะไส้ตันหอมขายหมดแล้ว"

"..."

สุขใจเห็นเขาทำท่าหมดอาลัยตายอยาก จึงผูกยิ้มในแววตาเมื่อตบมือถึงพื้นเบาๆ "อาหารค่ำไม่ควรกินมากเกินไป อีกเดี๋ยวข้าแบ่งเกี่ยวในชามมาให้เจ้าตัวหนึ่ง"

ตั้งเกอเหล่าล่าสำแดงวิชาต่ออรองราคาอย่างเต็มที "สองตัว"

สุยโจวไม่สนเขาแล้ว

เจ้าของแผงยกน้ำซามาให้สองถ้วย "ท่านทั้งสองดื่มชาก่อน กล้วยลงหม้อแล้ว ไม่ซ้าก็เสริจ"

น้ำซาใช้ใบชาธรรมดาอย่าอมมิอาจเทียบกับที่พวกเขาดื่มในยามปกติ แต่สุยโจวกลับมิได้ใส่ใจ ยกขึ้นจิบคำหนึ่ง ขณะเขาวิ่งวุ่นอยู่ด้านนอก สภาพแวดล้อมที่เลวร้ายกว่านี้ก็เคยประสบมาแล้ว ยิ่งมิต้องพูดถึงน้ำชาชั้นต่ำถ้วยหนึ่ง

"ไหวเอนอาจต้องไปหนานจิงแล้ว" สุยโจวเอ่ยขึ้น

ถึงพื้นผงะวูป มือที่ยื่นไปหยิบถ้วยชาพลอยชะงักค้าง "เกิดอะไรขึ้น"

"เขาทุลหัดทานฝ่าบาทว่าอย่าได้ม गया ในคำพยากรณ์ ทั้งยังช่วยพูดแทนรัชทายาท ฝ่าบาทพิโรธก็เลยส่งเขาไปเป็นชื่อเซียงที่สุสานกษัตริย์"

ชื่อเซียงก็คือหนึ่งในตำแหน่งของการเฝ้าสุสานกษัตริย์ ทุกวันมีหน้าที่จุดธูปหน้าป้ายพระวิญญาณ

ชั้นที่สำนักตรวจฎีกาผู้ยิ่งใหญ่ถูกส่งไปเฝ้าสุสานที่หนานจิง สุวานะช่างแตกต่างราวฟ้ากับเหว

สำคัญกว่านั้นคือทุกคนล้วนทราบ ไหวเอนปกป้องรัชทายาทยิ่งชีพ ครั้งนี้ย่อมส่งผลกระทบอย่างหนักหน่วงต่อขุมกำลังของกลุ่มรัชทายาท

นอกจากไหวเอน ยังมีผู้ใดกล้าแกัด่างให้รัชทายาทอีก

ถึงพื้นผ่นคิ้ว "แล้ววังจื่อเล่า เขาไม่เป็นไรกระมัง"

สุยโจวสั่นหน้า "ตอนนี้ยังไม่มื่ออะไร แต่สถานการณ์ไม่สู้ดีนัก เจ้าต้องเพิ่มความระมัดระวัง"

ถึงพื้นผงะวูป "เข้าใจแล้ว ท่านก็เช่นกัน"

ระหว่างสนทนา กล้วยน้ำร้อนๆ ก็ถูกยกออกมา สีหน้าถึงพื้นจากเคร่งเครียดเปลี่ยนเป็นน้ำลายแทบไหลในพริบตา เขามองสุยโจวก้มหน้า ตักน้ำแกงตาปริบๆ ประกายตาร้อนแรงจนผู้คนไม่อาจทนดู

สุยโจวจำต้องส่งข้อที่บรรจุกี๋ยวตัวหนึ่งส่งถึงริมฝีปากเขา

ได้เท่าถึงยังตั้งแง "ท่านวางไว้ เดี่ยวซ้ากินเอง"

สูญใจววกซ่อนกลับมา ทำท่าจะส่งเข้าปากตนเอง
 ครานี้ถึงฟันไม่ค้ำิ่งแล้ววาร์อบข้างมีคนมองหรือไม่ คัวข้า้อมืออีกฝ่าย
 แล้วหันซ่อนมาทางตนเอง ในที่สุดก็อยู่ที่ซุ่มน้ำตัวนั้นก็ถูกส่งเข้าปาก
 ความหอมหวานของน้ำแกงในเกี่ยวบอवलไม่คลาย ได้เท่าถึงค่อย
 ฟังกฟังใจ ก่อนออกอ้ออันสุยใจ "ขออีกตัวหนึ่งเถอะ"
 ฝ่ายหลังครั้นจะใสใจจึงก้มหน้าเริ่มกิน

จักรพรรดิไม่ได้ผ่อนคลายสบายอารมณ์แจกเช่นถึงฟัน ในยามนี้
 พระอารมณ์กลับไม่ดีเอามากๆ

พระองค์เพิ่งหลับได้ตื่นหนึ่ง ซ้ายฝั่งร้าย

ภาพในความฝันติดตรึงยากลืมเลือน ส่งให้จักรพรรดิที่พระวรกายอ่อนแอ
 ไม่ค้ำิ่งถึงอากาศหนาวเย็น เสด็จออกจากตำหนักบรรทมซึ่งตกแต่งด้วยเตียงตั้ง
 อันอุ่นสบาย เสียบบันไดศิลาหยกขาวลงมา ก้าวพระบาทไปบนทางเดินที่
 ทอดยาวอย่างไร้จุดหมาย

ตำหนักราชวังที่ตระหง่านง้ำในยามกลางวันล้วนแปรเปลี่ยนเป็น
 อสุรกายยักษ์สีดำที่สูงต่ำลดหลั่น อาศัยแสงสีราตรีคลุ้ม ชุกซ่อนอยู่ใน
 ความมืดมืด

ราชวังที่ใหญ่โตมโหฬาร หากทุกมุมล้วนจุดเทียน ไม่ต้องสงสัยเลยว่า
 ค่าใช้จ่ายจะมหาศาลปานใด เพื่อเป็นการประหยัด ชาววังทั้งหลายจึงต้อง
 ลดจำนวนเทียนไข มองไปลิบๆ เห็นแสงไฟประปรายตามตำหนัก ส่งให้
 บรรยากาศทิวความลึกลับน่ากลัว

ไหวเอินไม่อยู่ ไม่มีผู้ใดกล้าขึ้นหน้าตักเตือน ชั้นที่หลายคนได้แต่ติดตาม
 จักรพรรดิทรงดำเนินเปะปะไปทั่ว คนที่สายตาแหลมคมรีบป้ายหน้าไปรายงาน
 วันกั้ยเพย

พฤติการณ์ของจักรพรรดิผิดวิสัยมาก ทว่าตั้งแต่เขางมภายในศาสตร์
 แห่งเทพเซียนเป็นต้นมา อาการผิดปกติเช่นนี้ก็กลับมิใช่ครั้งแรก

"ฝ่าบาท..." เห็นพระองค์ยิ่งทรงดำเนินยิ่งไกล ชั้นที่ถอดเปิดปากทักท้วง

ด้วยความขลาดกลัวมิได้ กลับถูกจักรพรรดิหันมาอุตคำพูดไว้

แววพระเนตรของอีกฝ่ายดูตื่นยิ่ง ไม่คล้ายคนที่กำลังตกอยู่ในอาการ
ประหลาดสักนิด

"เจียบ!" จักรพรรดิเอ็ด "เราเหมือนได้ยินมีใครร้องเรียกเรา..."

ไหนเลยจะมีใครกล้าขานพระนามของจักรพรรดิ และไหนเลยจะมีใคร
ร้องเรียกจักรพรรดิกกลางตึกกลางคืนเช่นนี้

ชั้นที่ตกใจสะดุ้ง ไม่กล้าส่งเสียงอีก

กลับเห็นจักรพรรดิเลาะเลี้ยวซ้ายขวา ไม่ทราบดีในไกลเท่าใดแล้ว
ชั้นที่พลันได้ยินเหมือนเสียงคนกระซิบกระซาบกันอยู่ตรงหัวเลี้ยวข้างหน้า

เขาอ่อนฝีเท้าเบาลง กลั่นลมหายใจ รอกระทั่งได้ยินเนื้อหาของ
บทสนทนานั้นชัดเจนก็พลันอดหน้าเปลี่ยนสีมิได้

วังหลวงยามรัตติกาลเจียบสงบด้อย่าว่าแต่เสียงแมลงเสียงนกกา กระทั่ง
เสียงฝีเท้าที่แว่วมาลิบๆ ก็น่าจะทำให้ผู้คนได้ยินมาแต่ไกลเพราะเสียงสะท้อน
อันก้องกังวาน

ทว่าคำคั้นนี้หิมะตก เห็นอพสุธาทั่วมดมด้วยหิมะขาวชั้นหนึ่ง แสงเทียน
ริบหรืออ้ายเงาสะท้อนของพื้นหิมะสามารถส่องสว่างโดยรอบเป็นบริเวณที่
ไม่เล็กผืนหนึ่ง รองเท้าผ้าไหมสีด้าย่าเหยียบลงไปไร่ซึ่งสรรพเสียง ลมหนาวโชย
เอาเสียงพูดคุยข้างหน้าเข้าสู่พระภรณ์ของจักรพรรดิเป็นระลอก

"รัชทายาทดวงแข็งเหลือเกิน ได้ยินว่าตอนประสูติเกิดภาวะครรภ์เป็นพิษ
สุดทำยยังรอดมาได้..."

"นี่นับเป็นอันใด เจ้าไม่รู้ ปีที่เขาได้รับแต่งตั้งเป็นรัชทายาท พระมารดา
ก็สิ้น..."

"พระมารดา?"

"ก็คือจีเพย"

"หา! ดวงพิฆาตกระทั่งพระมารดา...หรือครานี้ฝ่าบาทจะทรงปลด
รัชทายาทจริงๆ?"

"ตอนนั้นก็พูดกันมิใช่หรือว่าที่ดวงดาวเคลื่อนอย่างวิปริตหลายครั้งนั้น

ความจริงล้วนเกี่ยวข้องกับรัชทายาท"

"ใช่..."

"กลัวอันใด เวลานี้ข้างนอกลือกันทั่ว มิใช่พวกเราพูดก่อน ใครๆ ก็พูด เช่นนี้กันทั้งนั้น เจ้าคิดดู ทุกวันนี้ฝ่าบาทพระวรกายอ่อนแอจะเกี่ยวกับรัชทายาท หรือไม่ เพราะดวงแข็ง พิษชาติพระมารดาแล้วยังจะ..."

ลำดับถึงตรงนี้ ชั้นที่ติดตามด้านหลังจักรพรรดิหันหน้าแปรสี ทำท่าจะเข้าไปยับยั้งพวกเขามีให้กล่าววาทจาสามหาวย่ออีก

แต่เขาเพิ่งถลันออกไปไม่กี่ก้าว ท่อนแขนก็ถูกรั้ง

ชั้นที่เหลือหันมามอง พบว่าจักรพรรดิทรงอุคเขาไว้

ไม่แค่เท่านั้น พระองค์ยังใช้สายพระเนตรดุตันยับยั้งเขาไม่ให้เปล่งเสียง ชั้นที่ตื่นผวา ไม่รู้ว่าจักรพรรดิทรงครุ่นคิดอันใด แต่เขาตระหนักดีว่า บทสนทนาที่เขาได้ยินในคืนนี้เดิมไม่สมควรให้ตนเองได้ยิน มาตราว่าได้ยินแล้ว ก็ต้องลี้มให้สิ้น

หากเป็นยามปกติ สองคนข้างหน้านั้นถูกจับได้ย่อมไม่พ้นโดนโบยจนตาย

ทว่าเวลานี้จักรพรรดิกลับมิได้รับสั่งอันใด เพียงยืนฟังอยู่ตรงนั้นเสียบๆ ครู่หนึ่ง

จนกระทั่งสองคนนั้นเริ่มเปลี่ยนหัวข้อสนทนา พระองค์ค่อยหมุนกาย สืบพระบาทกลับทางเดิม มิได้ไปสืบสาวเอาความสองคนนั้น

เขารีบตามติดด้านหลัง จังหวะก้าวของจักรพรรดิฉับไวเกินคาด แทบไม่เหมือนคนที่กำลังป่วยไข้

"ฝ่าบาท..." ชั้นที่อดสงเสียมมิได้

แต่จักรพรรดิคล้ายไม่ได้ยิน ทรงสาวพระบาทเร็วขึ้นทุกที

กระทั่งเสด็จถึงเชิงบันไดของตำหนักเขียนชิง พระองค์ค่อยหยุดลง

เหนือบันไดมีคนผู้หนึ่งยืนอยู่ ทอดมองพระองค์มาแต่ไกล

ขณะที่เห็นอีกฝ่าย สีพระพักตร์จักรพรรดิพลันผ่อนคลายลง ถึงขนาดเผยแววอ่อนโยนที่ไม่เคยปรากฏแม้กระทั่งในยามอยู่ต่อหน้าพระมารดา

ออกมา

พระองค์ทรงก้าวยาวๆ ขึ้นบันได ทำเอาชั้นที่ด้านหลังตกลังตามไป ด้วยเกรงจักรพรรดิจะทรงเหยียบพลาดจนล้มกลิ้งลงมา หากก็ไม่กล้ายื่นมือประคอง

เคราะห์ดีที่เรื่องลักษณะนี้มิได้เกิดขึ้น คนที่รอรับพระองค์ยืนอยู่หน้าประตูตำหนัก ยื่นสองมือมาทางจักรพรรดิ จับพระหัตถ์ของอีกฝ่ายไว้มั่น

"ไยฝ่าบาทออกมาเดินเล่นกลางดึก ทั้งยังไม่สวมฉลองพระองค์ให้มากหน่อย เกิดอาการทวดหนักกว่าเดิมจะอย่างไร" คนผู้นั้นป้อนหน้าขมิ้น น้ำเสียนึ่งนาง ใช้กล่าวต่อจักรพรรดิติดกระดิ่งอยู่ข้าง แต่จักรพรรดิไม่ใส่ใจพะทัย กลับแย้มพระสรวลเชิงฮาวรรณ์ออกมา

"พี่สาววัน คืนนี้ท่านมานอนเป็นเพื่อนเราเถอะ ไม่มีท่าน กลางคืนเรานอนไม่หลับ" บุรุษวัยสี่สิบยังเจื่อน้ำเสียน้องอดอ้อน หากคำพูดเหล่านี้ก็ออกจากพระโอรสผู้ผู้ที่มีใช้จักรพรรดิจะยิ่งชวนให้ผู้คนขนลุกปานใด

ทว่าอีกฝ่ายเหมือนเคยชินกับวาจาเช่นนั้นแล้วจึงมิได้มีท่าที่อ่อนลง ยังคงเอ่ยด้วยน้ำเสียนึ่งกระด้าง "ฝ่ายในมีสาวงามนับไม่ถ้วน ขอเพียงท่านยินดีทุกคำคืนล้วนมีคนใหม่เคียงข้าง ไหนเลยยังต้องการยายแก่เยี่ยงหม่อมฉัน"

จักรพรรดิแย้มพระสรวล "พี่สาววันไม่แก่ ในใจเรา พี่สาววันไม่มีวันแก่ตลอดกาล"

ทั้งสองจูงมือกัน เดินคลอเคลียเข้าสู่ตำหนักบรรทมซึ่งอยู่หลังตำหนักเจียนซิง

ชั้นที่แอบปาดเหงื่ออยู่ด้านหลังเงียบๆ เฟ่งมองสตรีร่างสูงใหญ่ที่จูงพระหัตถ์จักรพรรดิ ในใจรู้สึกยำเกรงอย่างประหลาด

สตรีนางนี้ไม่นับว่าสะสวย ยามคลุกคลีกับจักรพรรดิไม่จำเป็นต้องออเซาะอย่างระมัดระวังเจกเช่นสนมนางในคนอื่นๆ แต่ใครยืมก็ยืม ใครโกรธก็โกรธ ยามมีโทษขึ้นมาถึงกับแผดดำไม่ยั้ง ทั้งไม่ไว้หน้าจักรพรรดิแม้แต่น้อย

ทว่าจักรพรรดิกลับชมชอบนาง แม้จะประสูติพระโอรสพระธิดาติดต่อกันหลายองค์ ฝ่ายในยังคงไม่มีผู้ใดสามารถช่วงชิงตำแหน่งของนางได้

เพราะสตรีนางนี้ยังแกว่าพระพันปีหนึ่งปี ส่งผลให้พระพันปีเป็นตาย
อย่างไรก็ไม่ยอมให้นางขึ้นเป็นพระอัครมเหสีเด็ดขาด แต่นอกจากฐานะนี้แล้ว
ทุกสิ่งในชีวิตนางล้วนล้ำเลิศกว่าพระอัครมเหสีองค์ปัจจุบัน ภายใต้การสนับสนุน
ของจักรพรรดิ ในวังนอกวังหาจะมีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงจุดนี้ได้

แม้ไม่สวยสะคราญอ่อนเยาว์ ทว่าในพระทัยจักรพรรดิแล้วนางยังคง
ครองความเป็นหนึ่งไม่มีสองตลอดกาล

คิดโยงไปถึงภาพเหตุการณ์เมื่อครู่ที่จักรพรรดิทรงสดับฟังคำพูดเหลวไหล
โดยไม่มีท่าทีใดๆ ชั้นที่พลันสะดุดก็กในใจ อดครุ่นคิดมิได้ว่าหรือคราวนี้
รัชทายาทจะโดนปลดแน่แล้ว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)